

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

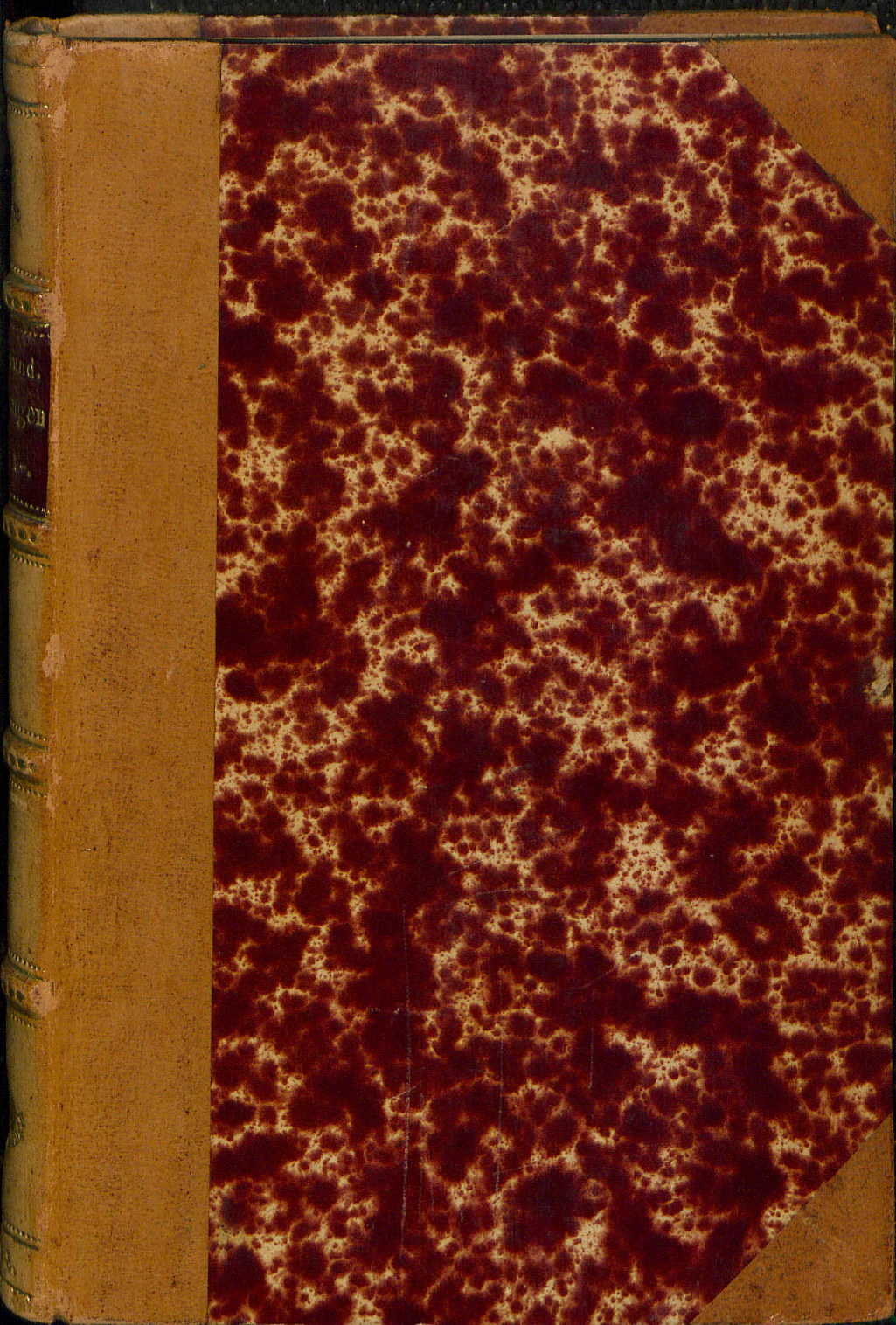
Forfatter(e) Author(s):	Bierfreund, Theodor.
Titel Title:	<u>Forgangen Nat - en Sommerferie Historie.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Gyldendal, 1898
Fysiske størrelse Physical extent:	156 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

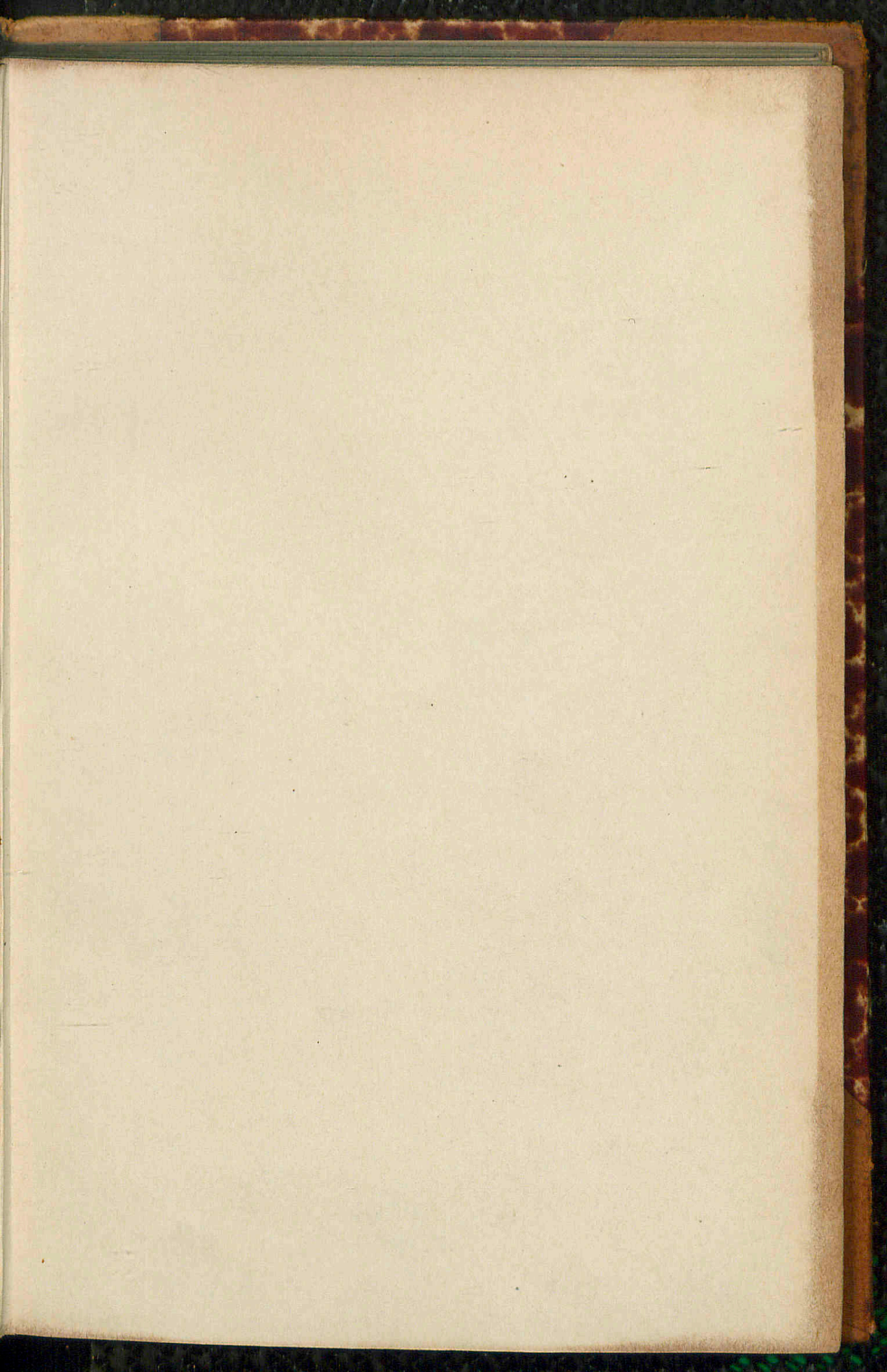
57.-93.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130002482283

FORGANGEN NAT —

Tidligere er udkommen:

THEODOR BIERFREUND

En Sommerdrøm. Idyl fra Tyrol. 1894.

Ude paa Landet. Fortælling. 1895.

Ira. Roman. 1897.

Palemon og Arcite. Bidrag til Shakespearekritiken. 1891.

Kulturbærere. Studier i Middelalderens Digtning. 1892.

Shakespeare og hans Kunst. 1898.

THEODOR BIERFREUND

FORGANGEN NAT—

EN SOMMERFERIE HISTORIE

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1898

I.

Mit Navn er Lektor Skytte, sagde han.

Jeg kendte Dem straks, svarede hun. Jeg vidste ogsaa, De skulde komme. Vi har dog vist danset nogle Gange sammen.

Han saa spørgende paa hende.

Anna Møller, sagde hun.

Bolle?! laa ham paa Læben, men han stansede Udbrudet. Datter af — —?

Herredsfoged Møller, fortsatte hun. Det er en rum Tid, siden vi sidst saas.

Ikke siden vi var Børn vist?

De har engang vundet mit Hjerte, fortsatte hun.

Jeg?

Ja, eller maaske rettere Deres Moder. De skulde have Børnebal, og paa min Indbydelse stod der til den yngste Frøken Møller. De

kan tro, jeg følte mig smigret. Det var naturligtvis blot, fordi Deres Moder ikke vidste, hvad jeg hed, og ikke vilde skrive Bolle.

Han smilte erindrende.

Det kalder de mig saamænd endnu i Nykøbing — det vil sige mine Venner. Jeg har mange gode Venner der — heldigvis. Mine Forældre havde mange gode Venner, og Folk har altid været meget venlige mod mig. Kommer De aldrig til Nykøbing?

Jeg har ikke været der siden min Fader døde. Jeg har aldrig brudt mig om den By, og den har aldrig haft Bud efter mig.

Men nu da De er bleven berømt?

Han gjorde en Bevægelse, som om han skød noget fra sig: Berømt! Tuberkulosen koster Danmark nogle Millioner om Aaret, og jeg har endelig opnaaet 2400 Kroner om Aaret for at bekæmpe den.

Det var Frederik Syld, der forleden fortalte mig, at De var blevet berømt for en Opdagelse, De havde gjort. Var Frederik Syld ikke Deres gode Ven?

Ven! svarede han. Men saa blev han gift, og hans Kone kunde ikke lide mig. Jeg syntes heller ikke om hende. Det er sjældent, man synes lige godt om Manden og Konen i et Hus. Synes man ikke om Konen, bør man holde sig fra Huset — og synes man bedst om Konen, bør man vist ogsaa holde sig derfra. Desuden, mine Kaar var jo blevne saa forandrede. Det var nok Mid-dagsklokken. Det var morsomt at træffe En, jeg kendte. Jeg har ikke haft en Ferie i mange Aar. Jeg har maattet arbejde og arbejde, og er blevet næsten uvant med menneskeligt Selskab. Jeg kender saa faa Mennesker og var bange for at komme til at gaa ganske alene.

Det var jeg ogsaa. Men jeg kender alle, der er her, og alle er de saa venlige imod mig. Jeg tror, det er blot, fordi jeg skænker Kaffe til Herrerne og byder dem den. — Naa, vi skal nok ind.

II.

Erik Skytte var anbragt saaledes ved Bordet, at han ingen havde overfor sig og ingen paa venstre Side. Paa hans højre Haand sad en Dame paa et halvt hundrede Aar; hun var stramt klædt i en graa Kjole med Staalbesætning, sad ret op og ned og haandterede Kniv og Gaffel som en Verdensdame.

Skytte vekslede nogle ligegyldige Ord med hende, hvorpaa han forestillede sig. En høj elegant Herre ved Damens Side bøjede sig over mod ham:

Mit Navn er Oberstlieutenant Thæge — min Hustru.

De begyndte at tale om det, man altid taler om ved et Vesterhavsbad, om Rejsen

med det overfyldte Dampskib, om Forbav-
selsen ved at se Kornmarker lige under Klit-
terne, om Lejligheden til Badning. Derfra
gik Samtalen over til at drøfte Huset og
Maden og Opholdet i det hele, som Ægte-
parret betingelsesvis roste. Man kom ind
paa Selskabet, og Parret blev meget meddel-
somt, særlig Oberstlieutenanten.

Han begyndte straks med at advare Skytte
mod en Famile Sonderholz, der var hans
nære Naboer. Manden blev erklæret for at
være en Nathue og Fruen for at være i høj
Grad intrigant; to kønne unge Piger havde de
med; men de skulde være saa uopdragne og
uvorne, at den gamle Etatsraad Sonderholz
gentagne Gange havde ønsket at lukke sit
Hus for sin Søns Familie.

Skytte mente, man kunde jo sagtens tage
sig iagt for de Mennesker, her hvor der var
saa mange. Han havde faaet Øje paa en
ganske ung Pige i Fjortenaars Alderen.

Ved De, hvem den nydelige unge Pige er?
spurgte han.

Finder De hende nydelig? sagde Fruen spodsk. Hr. Lektoren finder Inga Nielsen smuk, Thæge — hvad mener Du?

Oberstlieutenanten bøjede sig frem over sin Kone: Hvad mener jeg? Se blot, hvor hun ligner Moderen. Den samme Næse, den samme Mund, den samme Frisure. Jeg sagde netop til min Hustru i Formiddags — det husker Du nok — er den Dame smuk eller er hun hæslig?

Men Datteren er da nydelig, sagde Skytte varmt, hvad saa Moderen er. Moderen er nu heller ikke noget Dusinmenneske, efter Ansigtet at dømme.

Lektoren er ugift? spurgte Fruen.

Desværre ja, svarede han med et Smil.

Ja, De er vist at beklage. Jeg kan ikke lide ugifte Herrer, sagde Fruen skarpt. De burde skamme Dem, naar der gaar saa mange unge Piger omkring.

Altsaa en stakkels Ungkarl skal ikke alene ikke beklages for sin ulykkelige ensomme

Stilling, men han skal ogsaa straffes med Deres Vrede, Frue?

Ungkarle over en vis Alder burde betale en høj Skat, fortsatte Fruen ivrig. Hvad skal der blive af alle de stakkels mange Kvinder ellers?

Men de stakkels Mænd da? indvendte Skytte. Kan der da ikke tænkes Undskyldning for dem? Mange af dem har slet ikke Raad til at gifte sig. Der stilles store Fordringer til Livet i vore Dage.

Ja, de unge Piger stiller langt større Fordringer nu, end dengang jeg blev gift. Vi havde min Mands Lieutenants-Gage.

Ikke mere?

Havde vi mere end Din Lieutenants-Gage, da vi blev gift, Thæge?

Havde vi mere end min Lieutenants-Gage, da vi blev gift? gjentog Oberstlieutenanten. Min Fader betalte Huslejen, og vi fik næsten alle vore Fødevarer fra Munkebo, og jeg betalte hverken dine eller Børnenes Klæder. Gagen!

De maa vide, jeg var en Herregaards-datter, fortsatte Fruen. Men saa maa unge Folk stille deres Fordringer lavere, naar de vil giftes.

Under et vist Lavmaal kan man dog ikke gaa, indvendte Skytte. Jeg vilde ikke have, at min Kone skulde skure Trapper eller vaske op.

Nej, en Dame maa holde sine Hænder hvide, indrømmede Fruen. Der var en ung Lieutenant ved min Mands Regiment, Konen laa virkelig og skurede Trappen for at spare at holde en Kone. Det var dog for galt. En Dag kom rent tilfældigt hans Kaptain op i det samme Hus og saa hende ligge der og skure Trappe. Hun gjorde sig saa lille som mulig og dukkede sig; men han kendte hende og talte med hende; hun var færdig at gaa i Jorden af Skam. Han meldte det — han maatte melde det. Det var meget ubehageligt for min Mand.

Det var meget ubehageligt for mig, gentog Oberstlieutenanten. Der var ikke noget

at gjøre. Jeg maatte lade Rapporten gaa videre. Lieutenanten fik sin Afsked.

Det var en haard Straf, fordi han ikke havde Raad til at holde Skurekone, sagde Skytte. Maaske de Penge, han sparede, skulde bruges til Skolepenge for et Barn.

Enfin! det er haardt, indrømmede Oberstlieutenanten. Men sligt passer sig dog ikke for en Officer.

Jeg skal dog ikke risikere at møde i Selskab En, der skurer Trapper? sagde Fruen indigneret.

Men hvad skulde han da gøre? spurgte Skytte.

Han skulde ikke gifte sig, naar han ikke kunde leve nogenlunde standsmæssigt, fastslog Oberstlieutenanten.

Der blev en lille Pavse.

Kender De nogen her? spurgte Fruen.

Jeg har saa faa Bekendte, sagde Skytte. Mit Liv er hidtil gaaet hen med Arbejde.

Saa De har maaske ikke haft Tid til at gifte Dem? Der sidder et godt Parti ovre.

De to Damer, der vende Ryggen til, Moder og Datter.

Hvem er det? spurgte han.

Fru Buren og hendes Datter, svarede Fruen. De har tjent deres Penge i Kina. Var det ikke i Kina, Buren var, Thæge?

Om det var i Kina, Buren var? gentog Oberstlieutenanten og bøjede sig frem over sin Kone. Jo, det var i Kina. Han havde lavet saadan — saadan lidt, saa han maatte fortrække — saa kom han her hjem, da han blev rig. Levede forresten ikke ret længe herhjemme. De kalder Datteren for Horsa her — der er noget i det, hvad? hun ligner en Hest.

Skytte saa paa Frøken Buren. Hun var noget kantet af Skikkelse, og ikke egentlig smuk af Ansigt; hun saa stille og beskeden ud, var klædt i en tarvelig Sommerkjole. Men det, der fangede hans Øjne, var et ganske sjældent Smil. Hun lyttede til sin Naboerske, en meget høj, mørk Dame, der

læned sig tæt op mod hende og talte ivrig demonstrerende.

Hvem er den mørke Dame ved hendes Side? spurgte Erik Skytte.

Det er Frøken Fremadine Madsen — ved De, hvem hun er? En meget entreprenant Dame. Almuelærerinde — det kan De se paa hende. Hun drager hver Sommer ud paa Kaperi langs Kysten, under Konvoj af Moderen. Tag Dem iagt for hendes Øjne.

Er det Moderen, den brusende Dame, der ser ud som en Fregat? spurgte Erik Skytte.

Som en Fregat! Den er udmærket! Under Konvoj af en Fregat! lo Oberstlieutenanten. Den skal Frøken Beise have.

De kalder hende Almuemo'r her, sagde Fruen. Her er er nemlig fem Fruer Madsen og tre Frøkner Madsen, saa man maa have Kendingsnavne. Den Dame lige overfor hedder Skive Madsen, og hendes Datter, stakkels Skind, hedder skæve Madsen. Hun er meget

uheldig. Hun ryger Cigar og er musikalsk Geni — i Skive. Moderen vil have, at man skal opfordre hende til at spille, og der er ingen, der tør. Forøvrig har vi alle Navne. Der sidder den unge Dame, Frøken Beise, der besørger Daaben. Hun siger aldrig et Ord; kun hver Gang en ny Gæst kommer, beser hun Vedkommende og fæster straks et Navn paa ham eller hende.

En prisværdig Beskæftigelse, sagde Skytte. Er hun meget afholdt?

Hun er frygtet og taler med Faa, svarede Fruen. Hun har sluttet sig til Fru Boldts Selskab.

Hvem er Fru Boldt?

Kender De ikke Fru Boldt? Lektoren kender ikke Fru Boldt, Thæge.

Lektoren kender ikke Fru Boldt, gentog Oberstlieutenanten. En rig Enke, der er umyndiggjort af sin afdøde Mand og altid rejser med et lille Hof af Damer og forøvrigt sætter megen Pris paa at tale med aandrige

Mænd. Frøken Weis, den smukke, noget blege, Dame ved hendes Side, er med for at synge for hende. De ser, Hr. Lektor, der er et vidt Revier for en Ungkarl som Dem at jage paa.

De har været her længe? spurgte Skytte Fruen.

Nej, vi kom først til Frokost i Dag, svarede hun.

Og De kender allerede alle de Menne-sker?

Det gaar i en Fart et Sted som her. Vil De vide mere, saa henvend Dem til Fru Direktør Schmidt — hun ved nøjagtig Besked.

Man maa nok være forsigtig her, sagde Skytte.

Man kan ikke være for forsigtig, sagde Oberstlieutenanten, med hvad man siger et Sted som her til Folk, man slet ikke kender. Helene, vi maa drikke et Glas med Sonderholz.

Der blev kaldt paa denne, og Glassene blev løftede. Oberstlieutenantens Ansigt var eet elskværdigt Smil; Fruen var mindre gevandt end sin Mand, saa der var noget stramt over hendes Udtryk.

III.

I den store Salon var Kaffen stillet frem, saa enhver kunde skænke. Men alle Herterne og de fleste Damer ventede paa at faa den rakt af Anna Møller, der havde paa- taget sig dette som den naturligste Ting af Verden. Frøken Fremadine Madsen havde etableret en lille Konkurrence; men naar hun nærmede sig en Herre med en Kaffekop, veg han sky til Side eller skyndte sig at skænke en Kop selv.

Den første Kop, Anna Møller skænkede, rakte hun Skytte.

Kan det allerede være min Tur nu? spurgte han.

For gammelt Bekendtskabs Skyld, svarede hun.

Hun havde et Ord til alle og fik et Smil med Tak fra enhver. Kun et Par Damer foretrak at faa deres Kaffe af Frøken Fremadine Madsens Haand. Det var et Par gifte Fruer.

Almuemo'r havde plantet sig stor og svær og grov midt i Stuen.

Frøken Buren sad i en Gyngestol i en noget lad Stilling. Hendes Hænder laa paa Stolens Arme. De var lange, bøjelige og fint formede. Hendes blonde Haar var strøget højt tilbage fra Panden; hendes Øjne var mandelformede, men saa ikke op; Vipperne var lange og bløde. Et Antydning af et Smil laa om Munden. Smilet var det mest fremtrædende i Ansigtet. Hun saa ud, som sad hun og ventede paa, at noget skulde komme.

Erik Skytte følte sig tiltrukken af dette Smil og stod og tænkte paa, hvad det betød. Mens han saa paa hende, skød der en svag Rødme op over hendes Kinder. Han vendte

sig bort, som om han havde opdaget en Hemmelighed, han ikke turde kende.

Han følte sig ene og saa sig om efter Anna Møller. Hun sad i livlig Samtale. Alle passiarede, og der var en øredøvende Spektakel. Han ønskede nogen vilde tale til ham. Han misundte Oberstlieutenanten, der gik omkring og aabenbart kendte hele Selskabet og kun vilde dem alle godt.

Saa gik han alene bort. Der var et højt Punkt ikke langt fra Hotellet. Det gik han hen imod, over Marker, hvor Græs og Lyng kæmpede om Herredømmet, og hvor Ejerne havde dyrket smaa Pletter af Sandjord med Rug og Havre, der stod saa tyndt og saa kort, at han med Undren spurgte sig selv, hvor det kunde betale sig at dyrke sliq Jord. Dernæst kom han ind i vidtstrakte gamle Klitter, hvor Sandet var dækket af et blødt Tæppe af Græs og Mos og Blomster og hvor der var fuldstændig Læ mod Vinden. Her gik Ungkvæg, og Faar stod bundne to og to i lange Tøjr; naar de saa ham, blev de rent for-

fjamskede og styrtede afsted, men altid imod ham. Jordsmonnet var saa ujævnt, at han kun kunde se nogle faa Skridt frem for sig. Han gik imidlertid fremad og naaede Sømærket, Egnens højeste Punkt.

Da han stod deroppe, blev han betaget af Synet. Saa han ned for sine Fødder var der vilde, sønderrevne, grønne Kløfter og dybt nede foran dem laa Rækker af tindrende hvide Klitter, tyndt begrot med Marehalm, og de gik over i den brede hvide Strand, der strakte sig langt mod Nord og Syd, uden en Indsnevring, uden en Forhøjning, uden en Sten eller Plet, flad, hvid, øde, beskyttet af det uendelige blaagrønne Hav, hvorpaa der ikke saas en Sejler. Intet levende Væsen var at skue paa den buede, hvide Strand. Langt mod Nord begrænsedes Synet af høje Banker med skarpe Skrænter, mod Syd saa han milevidt over lave Klitter, smaa, runde Høje som et Maanelandskab eller en uendelig Mængde udbrændte Kratere. Mod Vest var Havet, mod Øst gled Øjet ind over Mile

af frugtbart Land, gulnende Kornmarker, grønne Enge, sorte Kær og Moser. Der lå Gaard ved Gaard, ikke bygget sammen i Landsbyer, men spredte paa egen Grund, mange med en mørk Plantning ved. Og alt som Solen sank, fik dette Landskab gnistrende Lys og stærke Farver; alle de hvide Længer og Lader skinnede i feagtig Hvidhed under de sorte Straatage, og Stuehusenes røde Farve med Bindingsværkslinierne fik Glans af den nedgaaende Sol. Et Faar, en Ko eller en enlig Hyrdedreng paa en Klittop tegnede sig skarpt som Silhuet uden at røre sig, det eneste Liv synlig. Pludselig, som ved en elektrisk Gnist, tændtes Hundreder af Ruder i Lueglød. Ingen Lyd hørtes andet end Havets ensformige dumpe Brusen, der kun forøgede Stilheden i den øde Ensomhed.

Erik Skytte stod lænet til Sømærket, hensunken i det storartede Skue.

De staar saa alene, Hr. Lektor!

Det var Almuemo'r og hendes Datter, der skræmmede ham op.

Er her ikke vidunderlig dejligt? sagde Frøken Fremadine, idet hun traadte ganske nær hen til ham.

En Rislen af Ubehag løb gennem ham ved hendes Tilnærmelse. Det var ikke, at hun var styg; men det var en uforklarlig Uvilje, der greb ham. Hun var usædvanlig høj, men slank og kraftig. Der var i hendes meget solbrændte Ansigt med det store, mørke Haar, de glødende sorte Øjne, de stærkt røde Læber og de kraftige hvide Tandrækker noget graadigt, begærligt, fortærende. Hun stillede sig saa nær foran ham, at han næsten følte hendes Legeme; langsynet, som han var, generede hendes Øjnes Nærhed ham.

Er De ikke begejstret for Naturen? sagde hun.

Nej, hvad er der at være begejstret for? svarede han kort.

En Mand som De, der er Naturforsker, skulde ikke være begejstret for Naturens

Dejlighed, .sagde hun i Ekstase. Det er da umuligt.

Tuberkelbaciller er virkelig ikke begejstrende, svarede han.

Men Naturen i sin Glans, i sin Storhed, i sin Vælde! deklamerede hun. En saadan Solnedgang som denne er dog det mest op-højede Skuespil.

Jeg har aldrig set noget mere ophøjet Skuespil end en god Middag paa Skydebanen, sagde han.

Han var irriteret over hendes Paatrængenhed og vilde være det ubehagelige Fruentimmer kvit; men hun var ikke saadan at ryste af. Hun erklærede, at det var umuligt, at han kunde være saa materialistisk, da Mad dog var noget ganske underordnet, og da han modsagde hende, blev hun ivrigere og ivrigere. Han vilde helst have skubbet hende væk, da han blev ganske nervøs af at have hendes sorte Ildøjne lige i Ansigtet paa sig.

Klokken er mange, sagde endelig Fru Madsen.

Vi kommer sent hjem til Te, sagde Fremadine. Vi maa skynde os. Gaar De ikke med, Hr. Lektor, saa kan vi fortsætte Diskussionen?

Nej Tak, jeg gaar hjem ad Stranden, svarede han lettet.

Saa kommer De for sent. Saa er Teen kold og de varme Horn spist, sagde hun.

Jeg faar finde mig deri, svarede han, lettede paa Hatten og sprang ned ad Skrænten.

Solen sank i Horisonten, da han stod ved Havstokken. Derpaa farvedes Himlen rød og høje Skylag stod i Glød. Sandet for hans Fod lyste i gylden Glans. Bølgerne rullede ind mod Stranden med taktfast Slag. Han tog Hatten af og lod Vinden køle sit Hoved. Den friske Luft strøg hen over ham, og han indaandede den med Vellyst. Gangen gik saa let hen ad det faste Sand.

Atter og atter saa han for sig et Kvinde-

smil, der var ham uforklarligt, men syntes ham at vente paa noget.

Han mødte en ældre Mand, der viste sig at være Strandfogden. De kom i Snak.

Der bliver Forandring i Vejret, sagde Strandfogden.

Tror De det — er det Solnedgangen?

Nej, men imorgen er der en Solformørkelse.

Tror De, det har noget at betyde?

Ja, Formørkelser har Betydning, sagde Strandfogden med Eftertryk. De har altid Betydning. Vi kan ikke se den.

Hvor er den da synlig?

Paa Ny Zeeland.

Erik Skytte følte sig beroliget.

Han gik atter alene. Flammehavet var borte, men i Vest stod der endnu en Afglans af Dagen. Luften var lys og lind.

Han gik gennem en Kløft i Klitterne. En Sti snoede sig langs en Bæk, der var fyldt med Vandplanter. Kløften havde høje Sider, og der var forholdsvis mørkt derinde.

Da han stod indenfor Klitterne, føltes Luften kold og klam.

Han kom hjem til Hotellet. Det første, han saa, var Anna Møller, der sad i en Kres af lyttende Børn og fortalte aabenbart meget interessante Historier, at dømme efter Blikkene. Børnene vilde ikke tillade Voksne at høre med.

Hun nikkede til ham: Jeg tænkte nok, De kunde ikke modstaa Solnedgangen. Jeg har bedt for Dem, saa De faar en frisk Kop Te.

Det fik han, og da den var besørget, gik han ind i Dagligstuen, der var fuld af Damer. Fru Buren spillede Halma med Fru Sonderholz, tre Fruer Madsen drøftede en Frøken Madsens Hæklearbejde. Fremadine Madsen omringede Frøken Buren, der sad stille lyttende, med det uudgrundelige Smil om Munden.

Erik Skytte stod et Øjeblik og saa paa hende. Han vilde vide, hvad der var bag det lokkende Smil. Men for at faa det at

vide, maatte han først feje Frøken Fremadine til Side, og han følte ikke Kræfter til at bryde igennem — var ogsaa bange for en Skuffelse.

Et Øjeblik slog den unge Pige Blikket op, og han saa ind i et Par dybe, blide Øjne; saa sænkede Laagene sig igen.

Han gik ind i Billardværelset; der var mange Mennesker og stor Støj.

Han gjorde nogle Bekendtskaber.

IV.

Det var straalende Solskin den næste Dag med skarp Vestenvind. Sandet fæg som fin Frostsne henad den brede, hvide Strand; Havet krummede sig i klare grønne Bølger med hvidt Skum, og mod Nord stod der som en Solskinstaage af Vandets Sprøjt.

Hele Formiddagen gik Erik Skytte alene omkring. Han lagde sig efter Frokost ned i en Klit. Der var fuldstændig Læg og varmt. I det bløde, ophedede Sand formede han sig et Leje. Hans eneste Beskæftigelse var at lade det fine Sand løbe gennem Fingrene, uophørlig. Han havde ikke en Tanke i sit Hoved. Han nød dette at dase i fuldstændig Uvirksomhed. Han havde ikke kendt andet end Arbejde i Aaringer og opdagede nu, at

han var skabt til at drive. Han laa og saa op imod den skinnende blaa Himmel og hørte Havets stærke monotone Brus som en Brummen. Der manglede ham intet andet end et Menneske til Selskab. Det begyndte at være trist at være alene. Der var nu Kontorchef Eller, som han havde iagttaget. Han gik der og talte hele Tiden med sin Kone — hvad i Alverden kunde de to have at tale om altid? At de ikke var udtalt for lang Tid siden. Men hvordan kom en Kontorchef ud af det med sin Gage? Hvor kunde de?

Havets dumpe Larm lullede ham i Søvn, inden han fik tænkt sin Tanke til Ende. Han vaagnede ved, at et Kvindesmil bøjede sig over ham. Han laa lidt med lukkede Øjne og følte sig saa let, saa fri. Det var længe siden, han ingen Hovedpine havde haft. Der var intet Tryk over Panden.

Han slog Øjnene op for at se, om Smilet var Drøm. I nogen Afstand paa en Klittop tegnede en umaadelig høj, mager Skikkelse

sig mod den klare, blaa Himmel. Han blev var en højroed Hat og genkendte Frøken Fremadine Madsen. Han frygtede hende og skyndte sig derfra.

Han gik ned til Stranden for at tage sit Bad; der var ikke lang Tid til Middag. Faa Skridt fra Badehuset opdagede han en badende Familje. Det var en Kvinde med en Række Børn af begge Køn i alle Aldre. Hun selv stod nøgen og hjalp den mindste Tøjet paa. Han trak sig tilbage for at give hende Lejlighed til at trække i nogle Klæder. Men hun gav sig gode Stunder og hjalp det ene Barn efter det andet. Saa blev han utaalmodig og lagde Blufærdigheden til Side. Der blev heller ingen Notits taget af ham.

V.

Ved Middagen traf han Oberstlieutenantens, der havde benyttet Dagen til at stifte ny og opfriske gamle Bekendtskaber. Der syntes ikke at være et Menneske, hvis intime Historie de ikke kendte, og som de ikke nærede Antipati imod. Deres Viden holdt de ikke hos dem selv. Efter Bordet gik Oberstlieutenanten omkring og sagde Behageligheder og gentog daarlige Brandere.

Erik Skytte spurgte Anna Møller, om hun ikke havde Lyst at gaa en Tur. Hun vilde gerne, men maatte først ordne forskellige Ting for andre. Hun syntes at være som et Forsyn for Store og Smaa.

Jeg maatte skaffe Hr. og Fru Sonderholz nogen at gaa med, sagde hun, da de var

komne paa Vej. De er saa mageløs elskværdige, men har ikke Evnen til at trænge sig paa. De har været saa venlige imod mig. Hvad Vej skal vi gaa?

De er bedst kendt, sagde han.

Hun førte ham da gennem Enge, hvor Høet stod i Stakke og Kreaturet græssede, over Marker, der stod røde af Klokkelyng, forbi smaa sorte Kær under Bakkeskrænter, hvor den blaa Gentian voksede, gennem et Krat af tornede Pile og opad en glat, stejl Skrænt. Der paa Toppen satte de sig og nød den storslaaede Udsigt uden at udtale sig om den.

Ti ikke en eneste Gang var Samtalen gaaet istaa for dem. De var straks faldne ind i en hyggelig fortrolig Tone som gamle Kendinge. De havde ikke set hinanden siden de var Børn, og da havde de danset nogle Gange sammen; det var nok til, at de nu følte sig som gamle Venner.

De var begyndt med at spørge ud om fælles Bekendte, som de hver for sig havde

tabt af Syne, og det faldt saa naturligt, at de snart begyndte at fortælle om sig selv. Ethvert Menneskeliv, selv om det synes lidet begivenhedsrigt, indeholder dog Stof nok til at vække Interesse hos den, der nærer Sympati for den Talende.

Det var sandelig ikke morsomt, sagde han. Opdraget som en rig Mands Søn, og saa pludselig erfare, at man ejer intet.

Kom det ganske uforberedt? spurgte hun i en Tone som antydede, at Folk havde vidst meget god Besked.

Pengene var som sunket i Jorden, svarede han, uden at lægge Mærke til Klangens i hendes Stemme. Min Fader kan selv ikke have anet noget. Ellers vilde han dog ikke have ladet mig gaa til Landvæsenet. Det maatte jeg da holde op med. Landmand uden Formue? Heldigvis havde jeg min Filosofikum — og nogle praktiske Kundskaber havde jeg jo ogsaa faaet. Men arbejdet maatte der, og spares med. Jeg har et helt Aar igennem ikke haft anden Middagsmad

end varme Kartoffler, som jeg købte i en Kælder i Store Kongensgade og dyppede i Smør. Jeg kunde ikke bekvemme mig til at tigge mig frem. Jeg var jo dog den rige Mands Søn og havde aldrig lært at betle.

Men nu har De dog naaet en pæn Stilling?

Han trak paa Skuldrene: Stilling! Det kan man knap kalde det. Jeg tør da ikke tænke paa at gifte mig.

Der skal ikke saa forfærdelig meget til det, sagde hun.

Jeg har ikke lært Nøjsomhed, sagde han. Jeg stiller stadig store Fordringer til Livet. Vi faar se, om de bliver honorerede.

Hvor gammel er De egentlig? spurgte hun.

Der rører De ved mit ømme Punkt, lo han. Det faar De ikke at vide.

Jeg kan jo regne det ud, lo hun. De er ældre end jeg. De er jævnaldrende med min ældste Søster?

Jeg tror, De vil, lo han igen. Hvor kunde jeg saa have danset med Dem?

Nej, men saa hørte De til Helgas Kres. Saa er De, lad mig se —

De maa ikke fortælle, hvor gammel jeg er, sagde han.

Er De saa barnagtig? lo hun. Det troede jeg kun var Damer.

Jeg er blevet snydt for Aar af mit Liv, det har gjort mig ømtaalig. For at tale om noget andet: Deres Søster Helga er vist kommet paa den grønne Gren?

Og hun nyder det, svarede Anna Møller. Og hun bliver misundt. Tre Stupiger og Tjener. Højbjerggaard om Sommeren og Nykjøbing om Vinteren.

Og De selv?

Jeg er ved Margrete Holsts Skole. De kan nok huske Margrete Holst?

Aah, jeg troede — —

De troede da vel ikke, at jeg levede af min rige Svoger? Ham faar jeg heldigvis ingenting af. Jeg har faaet denne Cape af

ham. Den er pilraaden. Den er købt paa et Udsalg.

Nej, men jeg troede, De var huslig.

Da Fader døde, sad Moder der med os tre Døtre. Vi maatte se at hjælpe til selv. Saa blev jeg sendt ud at lære Husholdning. Jeg har ogsaa styret et Par Huse.

Det maa De egne Dem godt til.

Men min ældste Søster siger, at det er ikke passende, at jeg tager ud til en Enkemand. Synes De, der er noget upassende i det?

Nej, og der falder dog sommetider noget af i en Enkemands Hus, smilede han.

Ja, der er det! sagde hun lidt indigneret. Som om vi ikke kunde tage ud af anden Grund. Jeg holder af en stor Virksomhed og jeg holder af Børn.

Det gør alle ugifte Kvinder, sagde han. Men kunde De ikke tage i Huset, hvor der er en Kone og mange Børn.

Nej, sagde hun bestemt. Det har jeg

prøvet. Jeg vil ikke have en Kone over mig.

Det er underligt, saa svært Kvinder har ved at komme ud af det sammen, sagde han.

Kvinder er saa smaalige, svarede hun. Saa fik jeg Tilbud om denne Plads; jeg skulde læse med de smaa Børn. Jeg faar 28 Kroner om Maaneden.

Det var ikke meget, sagde han.

Tyve Øre i Timen.

Det kan De da ikke leve af, sagde han.

Nej, men jeg har en Livrente, som min Tante satte ud for os, og saa arvede jeg min Bedstemoder. Saa jeg klarer mig rigtig pænt — og er uafhængig. En Kvinde stiller ikke saa store Fordringer, ved De.

Saa længe hun er ugift, svarede han. Hvor kan det være, at naar de bliver gifte, er der ingen Ende paa de Fordringer, de stiller.

Tror De, det altid holder stik? spurgte hun.

Der blev den første lille Pavse.

Hun brød den: Kan De huske Nathalie Beyer?

Ja, hvad er der blevet af hende? Hun var jo velhavende.

Nej, de havde ingenting. Hun kom ud til en Præst, hvis Hus hun skulde styre. Hans Kone var meget svag, og hun plejede hende i tre Aar, til hun døde. Saa opdrog hun Børnene og var god baade mod dem og Manden. Saa en Dag sagde han til hende, at hun maatte se sig om efter noget andet, for han skulde giftes. Saa blev der ingenting af det.

Han lo uvilkaarligt; men hun blev vred: Altid skal Herrerne se det paa den Maade. Men der er da ikke noget ondt i, om en Kvinde ønsker sig et Hjem. — Tak for Turen.

Det er mig, der skal takke, sagde han. —

Frøken Møller! Frøken Møller! lød det fra alle Sider. Hvor De har været savnet!

hvor man har spurgt efter Dem! hvor man har ledt efter Dem.

De Voksne vilde have, hun skulde arrangere noget, og Børnene var længselsfulde efter at faa Historier. Hun fik knap Tid til at drikke en Kop Te, før hun var i fuld Virksomhed.

VI.

En Morgen, han vankede om i Klitterne, saa han fra en Top Fru Buren gaa utaalmodig frem og tilbage paa Strandbredden. Han gættede, hun ventede paa Datteren, der var kommet op af Badet.

Han vidste, at Fremadine hørte til de sene Fugle, saa hun kunde ikke gribe ind. Nu vilde han se at faa at vide, hvad der var bag det Smil.

Han styrede ned mod Havet.

De gaar og venter? sagde han.

Damerne har sagt, jeg maatte ikke lade min Datter gaa alene i Vandet, svarede hun. Der kunde ske en Ulykke.

Skulde De saa kunne hindre den? spurgte han.

Nej, hvad skulde jeg kunne gøre her oppe paa Stranden, svarede hun. Men de andre Damer har sagt det, og saa gaar jeg her for at faa Fred.

Hvis Børn vil gaa for langt ud, sagde han, hvor de ikke kan bunde, og Strømmen tager dem, hvad skal saa Forældre gøre?

Det har De Ret i. Man kan kun retlede og formane dem, indrette deres Liv kan man dog ikke.

De talte om Vejr og Vind, til Frøken Buren kom ud. De fulgtes ad langs Stranden, aabenbart uden noget Maal. Fruen gik i Midten og beherskede Samtalen. Frøkenen sagde kun nu og da nogle faa Ord. Han var ved at ærgre sig, ti han kom hende ikke nærmere. Han fandt, at tre er ikke Selskab.

Da mødte de Fru Sonderholz. Hun sluttede sig til dem, saa nu var de fire. De gik to og to; men han gik foran med Fru Buren.

Han foreslog at føre dem gennem Klit-

terne op paa et højt Punkt, hvor de ikke havde været. Han haabede at faa Ordenen brudt. Han vidste, at der var mere end et Sted, hvor en Haandsrækning vilde være velkommen. Men det blev de to Fruer, der altid tog imod hans Hjælp; den unge Pige kunde sagtens klare sig, hun var altid over de vanskelige Steder, før han fik Lejlighed til at byde hende sin Haand. Moderen maatte han støtte op ad den sidste stejle, glatte Skraaning.

Paa Hjemvejen kom han til at gaa sammen med den unge Pige. De talte sammen, mest om hendes daglige Liv, og dog fik han lidet at vide. Tennis, Fægtning, Spasereture, ingen Bøger, liden Omgang, ingen Beskæftigelse, kun Tidsfordriv. Han følte sig skuffet.

De kom til en Grøft, der var saa bred, at hun maatte benytte hans Hjælp.

Han sprang først, og da hun rakte ham Haanden, saa han ind i et Par Øjne, dybe og uudgrundelige som en Klosterbrønd. Han trykkede hendes Haand og drog hende over;

hun var let som en Fjer. Det Smil, hvor-
med hun takkede ham, fik ham til at tænke;
men hans Tanker fandt ingen Ord.

De stod uden at tale. De maatte vente
paa Fruerne, og da disse kom, maatte der
søges en smallere Overgang. Den fandtes,
hvorpaa de fortsatte Vejen hjem; men han gik
ikke længere ved Siden af den unge Pige.

VII.

Gaar De med ud paa Højen til Solnedgang, Frøken Møller?

Jeg vilde gerne, svarede hun — men jeg kan ikke. Jeg har lovet at gaa med Sonderholzes.

Det kan De gøre en anden Gang.

Hun stod lidt og betænkte sig: Men De kan jo gaa med os. De er forfærdelig rare Mennesker.

De ved, jeg kan ikke lide at gaa i Flok, klagede han.

Nej, sagde hun efter nogen Nølen — iaften kan jeg ikke gaa med Dem. Gaa med os.

Saa gik han med. I Begyndelsen sluttede hun sig til Hr. Sonderholz, og han maatte

tage sig af Fruen. Da de kom ind i Klitterne lagde de sig alle ned og passiarede, og da de igen rejste sig og gik videre, fulgtes de to ad.

Jeg skal sige Dem, sagde hun, at jeg faar en saadan Masse Stikpiller den hele Dag, fordi jeg spaserer med Dem om Aftenen og kommer lidt sent hjem til Te.

Herregud, har Folk ogsaa ondt af det? Men tror De, man kan stoppe Munden paa Folk et Sted som her?

Nej, sagde hun irriteret, men i min Alder skulde man vel nok kunne passe paa sig selv og bestemme, hvem man kunde gaa med, uden at mistænkes for at have Hensigter.

Var det nu saa forskrækkeligt? sagde han halvt i Spøg og halvt i Alvor. Jeg har Alderen og trænger til at komme i Havn. Og naar Folk nu dog synes saa godt om Dem, var der da ingen Grund til at forpurre noget saadant, om der var noget. Skal vi ikke lade Folk snakke.

Ja, det kan De sagtens sige, Hr. Skytte.

De samledes med Sonderholzes ved Sømærket, og der lejrede de sig.

Da Solen var ved at synke, beredte de sig til at gaa. Erik Skytte pegede, uden at tale, ned ad en Kløft mod Stranden, og Anna Møller nikkede. Saa slog de to ind paa den Vej. De andre gik hjem i den Retning, hvorad de var komne.

Kan man nu tænke sig elskværdigere Mennesker? sagde hun. Alle andre vilde dog blive fornærmede; de ved, vi vil helst gaa alene, men at vi trængte til deres Følge.

De naaede Havstokken og gik hurtigt hjemad. De talte hele Vejen, ganske jævnt, om fælles Bekendte, om Badegæsterne, om Fremtidsplaner og Fortids Skuffelser, det ene Emne ind i det andet. Helt naturligt faldt Samtalen; den hævede sig aldrig over det ganske dagligdags; den var fortrolig, hyggelig, uden Anstrengelser og uden Afbrydelser. De befandt sig begge vel uden at reflektere derover.

Da de kom hjem, var det allerede blevet

dunkelt. De maatte passere flere Grupper af Damer og Herrer. Ingen talte til dem, men de følte en Mængde interesserede Øjne rettede mod sig, og de var overbeviste om, at hver Gruppe, de passerede, gjorde dem til Samtalestof. Det var som at løbe Spidsrod.

Først da de sad i Spisesalen ved en Kop daarlig Te, kom der enkelte hen til dem med spøgefulde Skoser og Antydninger. De gik ind paa Spøgen.

Han gik ind i Dagligstuen. Der var fuldt af Damer. Han saa straks Frøken Buren, der sad i sin Yndlingsstilling i Gyngestolen. Der var et stort tomt Rum om hende. Alle de andre Damer var beskæftigede, med Kortspil, med Halma, med Haandarbejde, med Sladder. Hendes Hænder hvilede paa Stolens Arme. Hun løftede Øjelaaget et Sekund; saa sænkede det sig igen. Men Smilet syntes endelig engang at sige noget: Det er Dem, jeg venter paa.

Han trak en lav Lænestol hen ved hendes Side. Han talte til hende, fortalte hende et

eller andet. Hun bøjede sig en ganske lille Smule over imod ham, flettede nu og da et Enstavelsesord ind; men til en Samtale blev det ikke. Hun syntes ham ganske passiv, receptiv. Han vidste ikke, om hun havde ham til bedste, om han gjorde sig latterlig i hendes Øjne — eller om Smilet skjulte over ingenting. Stansede han i Talen, viste hun ved en kort Bemærkning, at hun fulgte med, var interesseret; men hendes Ord røbede ingen Viden. Hun forekom ham som et hvidt ubeskrevet Ark Papir, hvorpaa han kunde skrive, hvad han vilde. Men havde andre skrevet før ham, og var al Skriften udslettet?

Han saa, at Damernes Samtale var gaet istaa og at deres Blikke hvilede forskende paa ham. Ærgerlig tænkte han ved sig selv: Saa, kan vi nu heller ikke snakke en Times Tid sammen?

Han søgte et Paaskud til at rejse sig. Han fandt det i Cigaren.

VIII.

Inde i Billardværelset var der Støj og Latter; man spillede efter Prop, og Unge og Gamle deltog.

Frøken Fremadine Madsen kom hen til Erik Skytte: Det er et meget taabeligt Spil.

Saa? sagde han koldt.

Hun stillede sig, saa hendes Arm berørte hans og hendes Øjne borede sig ind i hans Ansigt: Jeg giver Dem nu Ret i, hvad De sagde forleden, Hr. Lektor.

Hvad jeg sagde?

At Mad var vigtigere end selv den største Naturskønhed. Vi var paa Rejrups Strand idag — der tager de ogsaa imod — saa vi troede, vi kunde faa Mad. Det var noget

forfærdelig noget, og vi var saa sultne. Der sandede jeg Deres Ord.

De vil sande alle mine Ord, Frøken.

Nej, ikke hvad De siger om Kvinderne, Hr. Lektor.

Det kommer De ogsaa nok til at sande.

Aldrig, sagde hun bestemt, idet hun rykkede ham nærmere, mens han flyttede sig lidt. At vi ikke kan blive lige saa dygtige som Mændene?

Det kan De jo ikke, sagde han. De kan jo ikke engang lave saa god Mad eller sy saa fiks en Kjole som en Mand.

Der er De igen med Deres Mad. Hvor De er prosaisk. Men Kvinderne kan udvikle sig.

Nej, De kan ikke, sagde han koldt.

Kan vi ikke engang udvikle os? ivrede hun. Har vi maaske ingen Udviklingsmuligheder?

Nej.

Men vi har da en Trang til Udvikling — det vil De da ikke benægte?

Hvad skal de med Udvikling? Naar de kan koge og sy og pynte dem, saa maa det jo være nok.

Vilde De da have en Kone, der ikke kunde mere?

Ja, Gud fri mig for en Kone, der læser Romaner og ræsonerer og kritiserer. Man skal have En, der kan se op til En og beundre En, give En Ens Tøfler paa, naar man er rask, og pleje En, naar man er syg, og renoncere, naar man bliver ked af hende.

Aah, De er jo en ren Tyrk, Hr. Lektor.

Desværre nej, sukkede han. Var jeg endda en Tysker, saa kunde man gifte sig. De forstaar at tumle Konerne. Der er den rette ægteskabelige Underdanighed.

Jeg beklager sandelig Deres Kone, hvis De faar en, sagde Frøken Madsen. Men det er heller ikke Deres Mening. Jeg vilde da nødvendig være den.

Det skal De ikke sige, sagde han og traadte et lille Skridt tilbage.

Hvad mener De, Fru Valby, til saadan et Ægteskab? spurgte hun en ung Frue, der havde stillet sig hen til dem.

Jeg siger: Gift Dem aldrig med en studeret Mand eller med en Digter.

Der fløj Udviklingsmulighederne, sagde Skytte.

Men hvorfor dog? spurgte Frøken Madsen.

Nej, for saadan en Digter har altid Hovedet fuldt af sine Bøger. I Stedet for at more mig sidder han og grubler. Naar jeg vil i Seng, vil han blive siddende oppe og skrive. Det er dog ingen Glæde for mig.

Men er De saa ikke stolt, naar Deres Mands Bog kommer ud? spurgte Frøken Madsen.

Saa har jeg maattet læse Korrektur paa den tre Gange, sukkede den unge Digterfrue. Saa kan jeg ikke holde den ud mere. Kan De tænke Dem, at da vi blev gift, skrev han paa et Stykke. Og saa i den første Maaned,

ja selv ved Bordet faldt han i Staver. Naar jeg saa spurgte ham, hvad han nu tænkte paa, sagde han: paa Stykket. I Stedet for at tænke paa mig! Gud, hvor jeg hadede det Stykke. Det blev da ogsaa kun spillet en Gang, ved en literær Forestilling.

Hvorfor giftede De Dem da med en Diger? spurgte Skytte.

I hans første Bog var der en ung Pige, der var saa nydelig — og jeg vidste, det skulde være mig. Og saa fik han et Digt i Illustreret Tidende, og der laa jeg og sov i Kniplinger og bag Silkegardiner — saa megen Fantasi kunde jeg ikke staa for.

Frøken Madsen glemmer sin Tur, lød det fra Billardet.

Birger skriver nu yndigt, sagde hun. Men han vilde ligge og digte i Sommerferien i et lille Hus, han og jeg alene; men det sagde jeg nej til, for jeg vil virkelig se Mennesker.

Skytte saa Frøken Fremadine styre hen

imod sig. Han sagde til den lille Digterfrue:
De vil ikke med ud i Haven; her bliver saa
trykkende.

De to gik ud og fortsatte deres Passiar
i den lyse Sommernat.

IX.

Han, der ellers sov ind, før han havde lagt Hovedet tilrette paa Pudren, kunde iaften slet ikke falde isøvn. Kvinder gled forbi hans Tanke og holdt ham vågen. Den, der var mest passiv, æggede ham mest. Han kunde tænke paa de andre uden at hidses, men den Enes fine Smil fortrængte dem og gjorde ham urolig. Han vilde tvinge sin Tanke bort fra hende, vilde sove. Saa begyndte han at tælle til hundrede; det skulde være et probat Middel. Men før han var kommen til femten, slog hendes Smil Talrækken i Stykker. Derpaa gav han sig til at tænke paa den lille Digterfrues Pjat; men midt ind i det gled et gaadefuldt Smil og bragte den lille Digterfrue til at forsvinde. Han laa og lyttede til

Bølgernes Brus; det var jo den bedste Vugge-
vise. Paa Bølgerne dansede hendes Smil
som Solglimt fra Skyer, vuggende sig, duk-
kende sig, lokkende. Han talte baglæns fra
hundrede. Med en umaadelig Energi naaede
han til en og halvtres. Nogle lange ørkes-
løse Fingre bragte Uorden i hans Tal. Han
kaldte Anna Møllers Skikkelse frem. Der var
noget moderligt over hende. Hun vilde vist
blive en fortræffelig Kone. Det var fornuf-
tigst at tage En, der ikke stillede for store
Fordringer. En Pige i hendes Alder vilde
være taknemlig. Og de kunde have det for-
færdelig hyggeligt, selv om det ogsaa blev
tarveligt. Han holdt nu ikke af, at det blev
tarveligt. Skønt hun havde da ogsaa noget;
hun kunde da i al Fald klæde sig. Og hvad
— der skulde mange Penge til for at veje
op imod en dygtig Kone. Han kunde svært
godt lide hende, og en Kone maatte han se
at faa sig. Det var meget nemmere at lære
en Kvinde at kende under saadanne Forhold
som her end i det daglige Livs Optagethed.

Ritsch, ratsch! der styrtede hele Bygningen sammen. Der sad i Gyngestolen Frøken Buren, smilende gaadefuldt, forventningsfuldt. Saa vidste han ikke engang, hvad hun hed. Hvad var hendes Fornavn? Han ledte og ledte i sin Hukommelse, men han vidste det ikke. Det var da mærkeligt, at han aldrig havde hørt det eller aldrig havde tænkt paa det. Han vidste, hvad de andre hed, Anna Møller, og den lille Digterfrue hed Bolette, og hans Plageaand hed Fremadine — saa, nu kom hun ogsaa med: hun sad bøjet over hende — hende — hende, som om hun vilde fortælle hende — hende — hvad hedder hun dog? Nej, da Fremadine tog hendes Haand, den Haand, han kun en Gang havde rørt ved, sagde han, at nu skulde det være nok, nu vilde han sove.

Han listede ned i Spisesalen, fandt en Flaske Cognac, drak det halve og gik op igen. Derpaa faldt han i Søvn:

Der var en Have, der laa i Solskin, varmt og lysende. Under Træerne var der Skygge

og saftige modne Kirsebær hang fra alle Grene i Bundter. Græsset var blødt og langt og grønt og bevægede sig let for Vestenvinden, der strøg ind fra det nære Hav. Luften var fyldt af mange søde Dufte. Ti fra den fugtige Jord skød Violen op og den hvide drømmende Konval med de skælvende Klokker i de grønne Bladhylstre; og den hvide Lilje med sit maaneskinsfarvede Bæger bares af den høje slanke Stængel; og Jasminer hang i tætte Rader paa Buske; hvide Sirener sænkede deres vellugtfyldte Klaser mod Jord, og Roser voksede for hvert Skridt. Der var ingen Farve, der manglede, Solen funkede i Dugdraaber og glitrede paa Bækken, som rislede og mumlede, mens den hvide Aakande skælvede paa dens Krusning og Sivene neje sig for dens Strøm og Bævreessen spejlede sine Sølvblade i dens Vand. Travle Bier fløj fra Kalk til Kalk, dukkede ned i dem, kom op belæssede med Blomsterstøv og Duft, og summede saa i ligeste Linie mod Kuben.

I Haven gik hun, i en hvid Sommerdragt.

I sin lange hvide Haand holdt hun en Kurv. Hun gik fra Blomst til Blomst, fra Busk til Træ, undersøgte dem nøje, løsnede visne Blade, pillede Insekter og Orme af og lagde dem i Kurven. Hun bar dem saa bort, til Steder, hvor de ingen Skade kunde gøre, men hvor de kunde nyde Livet.

Da kom fra alle Kanter, fra Træernes Stammer og Blomsternes Kalke og Bækkens pludrende Vover smaa Eroter løbende, springende, hoppende. De slog Kres om hende og beundrede hende; men ingen vovede at komme hende ganske nær. Hun stod derinde som i en Drøm, uden at røre sig. Eroterne dansede om hende, bøjede sig for hende og hyldede hende. Da hævede de sig fra Jorden, og som baaren af en Sky løftedes hun ogsaa. Hendes hvide Sommerdragt blev til et sidt Klædebon, der hyllede hende ind. Bag hende straaled et tindrende Lys. Hun bøjede sit Hoved tilbage og Glansen faldt over hendes Ansigt, lyste det op, men gjorde

kun Smilet end mere gaadefuldt. Hendes Haar var som en gylden Straaleflod. Hendes Øjne var fulde af Længsel og Forventning.

Han stod paa Jorden, blændet af Synet. Han strakte sine Arme opad imod hende. Den skønneste af alle Eroterne gled ud af Kresen, sænkede sig, støttede med sine buttede Hænder og sit Lokkehoved den Sky, hvorpaa hun stod, berørte med sin spæde bløde Fod hans Pande, og bragte saaledes Forbindelse imellem dem.

Og Eroterne sang, saa det lød som var det Biernes Summen: Irene! Irene! Irene!

Igennem Haven kom en høj Kvinde. Paa sin Vej plyndrede hun de rødeste Blomster for at sætte i sit sorte Haar. Det solbrændte Ansigt med de blodfyldte Læber og de begærlige Øjne vendte hun mod Synet. Saa strakte hun Hænderne opad.

Han vilde drive hende bort, men kunde ikke. —

Han vaagnede med et Udbrud af Modbydelighed.

Cognacen har nok virket, sagde han til sig selv, vendte sig om paa Siden og faldt straks i en tung Søvn.

X.

Der kom stadig nye Gæster, og man saa dem i Reglen første Gang ved Frokostbordet. Der blev de tagne i Øjesyn, vejede, vurderede og klassificerede.

Der var særlig et Par, der vakte Opmærksomhed. Skønt begge var ude over den første Ungdom, var Manden aabenbart endnu meget forelsket i sin Kone. Han veg ikke fra hendes Side og hans Blik hvilede altid paa hende, selv naar han talte med andre. Hun var høj og statelig, klædt i en hvid Dragt, en underlig Mellemtung mellem en Burnus og en Kiton. Hun havde et skarptskaaret Ansigt, med en gul blodløs Farve, to straalende sorte Øjne og et vældigt, ravnsort Haar, der var kunstfærdig sat op i en Mængde

Bukler og Krøller. Om Haandledene bar hun tunge Guldringe. Hun talte og lo og gestikulerede med de ny Bekendte. Manden saa beundrende paa hende.

Nu maa De ikke tabe Næse og Mund, Hr. Lektor, sagde Oberstlieutenanten.

Ved De, hvem det er? spurgte Erik Skytte.

Fru Tønnesen og hendes Mand, svarede Oberstinden. Har De aldrig set hende paa Gaden? Man siger, hun vil være Skuespillerinde.

Erik Skytte sad og saa paa Parret. Han misundte dem dets Lykke, der spejlede sig i hele deres gensidige Forhold. Han lod Øjet glide langs Bordet, til det stansede ved Frøken Buren.

Hvor hun er forskellig fra den anden, tænkte han. Blot hun var lidt livligere. Men hendes Ro og hendes Fjernhed er mere værd end den andens Liv og Lystighed.

De nyankomne ser meget lykkelige ud, sagde han til sin Naboerske.

Man skal ikke skue Hunden paa Haarene, svarede Fru Thæge.

Det er for naturligt, til at det kan være Komediespil, sagde han.

Lektoren begynder nok at trættes af sin enlige Stand? sagde Oberstlieutenanten.

De skulde gifte Dem, sagde Fruen.

Ja, naar man kunde finde den rette. Men de, jeg synes passede for mig, var altid dem, de andre havde taget. — Hvad er det for en nydelig ung Pige, der sidder? afbrød han sig selv.

Hvor? naa hende, sagde Oberstlieutenanten. Naa, synes De ogsaa, hun er nydelig? Ja, jeg gouterer nu ikke unge Piger, der ligger alene ved Badesteder.

Herregud! et Sted som her.

Et Sted som her, gentog Oberstlieutenanten. Ja, jeg er naturligvis en gammeldags Idiot, der ikke følger med Tiden, naar jeg ikke vil lade mine Døtre føjte Landet rundt paa egen Haand. Nu gør de Fodtur eller Cycletur gennem Jylland som Studenter

eller med Studenter. Vilde De have Lyst til at have en Kone, som havde cycledet Landet rundt med en ung Student?

Er denne unge Dame paa Cycletur med en Herre?

Det ved jeg ikke, men det skulde ikke undre mig. Hun er forøvrigt en Datter af Professor Steensen.

Lægen? udbrød Erik Skytte. Bakteriologen? Hun er virkelig aldeles henrivende.

Efter Bordet præsenterede han sig for hende. Hun kendte godt hans Navn og vidste tydelig god Besked med hans Virksomhed og Opdagelser. Hun sagde det ikke direkte, men med fin kvindelig Takt lod hun det skimte igennem Samtalen paa en saadan Maade, at han følte sig behagelig berørt. Hendes Stemme var sløret, hendes Øjne var bløde, hendes gyldenblonde Haar laa løst tilbagestrøget, fæstet i en stor løs Knude. Hun var klædt i en meget fin blød hvidgraa Dragt. Hendes Skikkelse var rank, hendes Bevægelser harmoniske, hendes Udseende

sundt, hendes Forstand baade god og udviklet, hendes Optræden sikker og ugenert.

Da han havde forladt hende, hørte han Direktør Schmidt sige halvhøjt: Saa, nu har han sgu faaet en ny en at gøre Kur til.

XI.

Erik Skytte var gaaet ned for at faa en Lur i sin „Gryde“. Han lagde et Shawl under Hovedet og spændte en Paraply op. Nu laa han saa blødt og mageligt som nogen Sultan. Det var en herlig Gryde, han havde fundet sig. Fra den kunde han se alt, hvad der foregik paa Stranden, uden selv at ses. Havet laa for ham tindrende blaat med hist og her en Fiskerbaad, der blev vugget, og ude i Horisonten Røgen af en Damper, som han fulgte opmærksomt med Øjnene.

Han laa og drømte med aabne Øjne om Frøken Buren. Han bestræbte sig for at mindes hendes Navn, det han havde hørt i Drømme; men det var ham ikke muligt.

Da saa han en enlig Kvindeskikkelse dybt

nede paa Stranden. Han rettede sin Kikkert imod hende. Det var Frøken Steensen. Hun var nydelig, som hun stod dernede i Havstokken og saa ud over de lindt rullende Bølger. Saa vendte hun sig om og gik nordpaa. Hendes Gang var hurtig og spænstig, hendes Fod lille og nydelig, og hun satte den godt. Men det, der kendetegnede hendes hele Holdning saavel som hendes Dragt var dog en fin Blødhed. Hun bar en hvid ulden Hue uden Skygge. Han fulgte hende et langt Stykke med Øjnene. Hun fandt en lille Bunke Sand, og den satte hun sig paa. Hun tog et Par Hæfter frem og gav sig til at læse, der midt i Solen.

Han laa længe og saa paa hende, indtil andre tiltrak sig hans Opmærksomhed. Det var Parret Tønnesen, der spaserede med en oprømt lille Flok. Han rettede Kikkerten imod dem og saa, at det var nogle, der hørte til en anden Kres end hans, en Købmandsfamilie fra Næstved og et Par unge Provins-

grosserere. Han havde troet, hun vilde have søgt bedre Selskab. Frøken Fremadine Madsen var iblandt dem; han ønskede, hun vilde blive der.

Solen bagte, og Sandet under ham brændte. Han tog sin Frakke af og hængte den over Paraplyen; det gav baade Skygge og Kølighed.

Han rettede Kikkerten mod Frøken Steensen, der sad og læste. Han fandt, hun var nydelig; men Døsigheden kom ikke desto mindre, og han faldt i Søvn.

Da han vaagnede, hørte han Stemmer i sin umiddelbare Nærhed. Han saa sig om, men opdagede ingen. Der maatte altsaa rimeligvis være en Gryde lige ved.

Han genkendte Digterens Stemme: Det har De Ret i, det bliver ikke til noget med den dramatiske Digtning i Danmark, naar man ikke kan faa sine Stykker opført. Det kongelige burde dog spille de Unges Arbejder. Men Skuespillerne er kongelige Embedsmænd og gider ikke, og Direktionen er

ligeglad, og Publikum vil bare have Gøgl. Naar man ikke undsaa sig for det, skulde man skrive en Farce. Det gaar i Folk. Men hvad kunde man vente sig af de Skuespillere, vi har. De skal nok ødelægge den bedste Poesi.

Stop lidt, sagde en anden mandlig Stemme. Vore Skuespillere er vist mere værd end vore Forfattere. Paa det kongelige tænker de naturligvis kun paa deres Feu. De kan tro, jeg kender det af egen Erfaring. Men udenfor er der da Folk, der har Respekt for Kunsten. Vi faar vist før en Ryge og en Nielsen end vi faar en Øhlenschlæger.

Jeg skærer dem heller ikke alle over en Kam, sagde Digteren. Havde vi mange med Begejstring og Respekt for Kunsten, som De har det, saa det ogsaa bedre ud for Dramaet her i Landet.

Men vi skulde have nogle flere Digtere som Dem, lød den anden Stemme, til at højne Publikums Smag. Der burde kun spilles danske Stykker; men dem tjener Di-

rektørerne ikke saa meget paa; skønt det er blot Kortsynethed. Spillede de flere af dem, vilde Publikum vænne sig til dem. Som nu Deres sidste Stykke. Der var jo aldeles geniale Ting i det. Scenen med Ligkisten — Shakespeare har ikke skrevet noget bedre — Ligkister gør sig altid paa Scenen. Og den Ide med den ene Broder, der rejser sig op fra Kisten for at strides med den anden om Prinsesse Arethusa, er sublim. Men den var meget vanskelig at spille.

Det gør En ondt, at se Skuespillere tage Livet af saadan Skønhed, sagde den unge Digter. Jeg holder ikke af at tale om mine egne Arbejder. Jeg gør det aldrig. Men her med Dem og saa under disse Forhold. Kunde De ikke gentage Elskovsmonologen i tredie Akt — jeg vilde gerne rette lidt paa Deres Gengivelse af den.

Jeg kan sgu ikke huske den, sagde den ukendte Stemme.

Nej, De var ikke rigtig hjemme i Deres

Rolle, sagde den unge Digter, derfor gik det som det gik.

Det gik, som det gik, fordi Folk faldt i Søvn. Det kunde jeg da ikke gøre ved, sagde den ukendte Stemme.

Folk faldt i Søvn, fordi De ikke kunde Deres Rolle, ivrede den unge Digter. Det kunde De selv læse i Strømmen.

Ja, i Strømmen, snærrede den ukendte Stemme — hvor Deres Svoger er Anmelder. Men hvad sagde de andre Aviser? Blev Stykket spillet mere end en Gang?

Nej, efter den Overhaling, det tror jeg nok. Direktørerne er ogsaa fejge. Der er lavet en Ring for at holde mig nede. Men de skal ikke slaa mig ihjel. Om de saa mønstrer alle Københavns Skrædere og Skomagere — —

At dømme efter Deres Udseende kan De ikke have meget udestaaende med Skræderne, lød den ukendte Stemme haanende. Men det er vist bedst, jeg kommer hjem til Middag.

Det er det vist, sagde den unge Digter.

Erik Skytte hørte dem ikke sige Farvel.
Han laa og dasede endnu nogen Tid.

Der var ganske øde paa Stranden under ham. Men lidt borte fra ham saa han endel Skikkelser bade sig. De morede sig øjensynligt, sprøjtede Vand paa hverandre, dukkede sig, løb ud og ind. Han rettede Kikkerten mod dem, da de kom op paa Land. Det var unge Piger og unge Karle. De legede en lystig Tagfat paa Strandbredden, indtil Solen havde tørret dem. Da først klædte de sig paa.

Det er vist det, man kalder landlig Naivitet? tænkte han og rejste sine dovne Lemmer for at gaa ned og tage sit Bad.

XII.

Efter Middag saa han Frøken Buren staa ude i Haven. Hun var klædt i en hvid, haandbroderet Sommerkjole og stod bøjet over en Lilje, som om hun med sine Fingre søgte noget.

Han stod stille ved Synet og ransagede sin Hjerne for at finde hendes Navn.

Det var en Kone for Dem, sagde en Stemme ved hans Side. Den kom fra Direktør Schmidt.

Erik Skytte følte sig ubehagelig berørt.

Hvem mener De?

Direktøren nikkede i Retning af Frøken Buren.

Hun har en halv Million — mindst.

Er De gode?

De er sgu gode nok. Faderen anbragte dem brilliant.

Men tror De, der er Lykke ved de Penge?

Penge, min Far — en halv Million — hvorfor skulde der ikke være Lykke ved dem?

Var Faderen — saadan —?

Honnet? Ja, det kan De sgu stole paa, han var. Brilliant Karl! Har De hørt noget andet?

Blot Oberstlieutenanten.

Naa Thæge! ja, han skal jo beklikke alle Mennesker. Det er nu hans Svaghed.

Men var der ikke noget med hans Ungdom?

Der er Fanden tage mig noget med alle Menneskers Ungdom. Der var nogle Penge bleven borte i den Forretning, hvor han var. Men at han havde taget dem, det kunde de sgu ikke bevise. Han syntes alligevel ikke, han kunde holde ud at være her hjemme, og saa tog han til Kina. Der var nu næsten

ingen, der troede, han kunde have taget Pengene; men mistænkt havde han været, og saa vilde han saa langt bort som mulig. Han bankede sig en svær Forretning op derovre. Det var dengang, der ingen Danske var. Men siden kom der jo mange, og der var ikke en, der søgte til ham, uden at han var dem til Nytte. Og da han saa kom hjem, ved De, hvad han saa gjorde? Saa laante han unge Mennesker Penge.

Menneskekærlig?

Ja, han var sgu menneskekærlig. Her gaar alle de unge Mennesker hjemme og falder over hinanden. Hvad skal vi give dem at bestille? De er Fanden tage mig dygtige nok — men saadan som Landet her bliver administreret! Her er ingen Alburum, De. Saa laante han dem Penge til at udvandre for. Han tog ingen Renter og ingen Forskrivning eller Bevis for Pengene. Og han sagde, at der var endnu ingen, der ikke havde betalt ham Pengene tilbage — enten det nu var Løgn eller ej. Men de Penge er nu

gode nok, hvis De ellers kan blive klog paa Pigebarnet.

Erik Skytte vilde dreje Samtalen hen paa noget andet og sagde: Kan De blive klog paa hende der?

Paa Fru Tønnesen, mener De? sagde Direktøren. Nej, for hun er vist nærmest forrykt.

Kender De ogsaa hendes Historie?

Den kan De vist godt faa af hende selv, hvis De presser hende lidt. — Vil De med over at have et Slag Kegler?

Paa saadan en smuk Sommeraften — nej tak.

Han stod lidt stille og saa henimod Frøken Buren, der havde plukket en Blomst og med sine Fingre ligesom ordnede dens Kronblade. Mens han betænkte sig, om han skulde gaa hen til hende, tonede Frøken Fremadine frem. Hun havde smykket sit sorte Haar med nogle blodrøde Fuchsia. Hun styrtede hen mod Frøken Buren og lagde sin Arm om hendes Liv.

Det Syn huede ham ikke. Han gik sin Vej, fandt Anna Møller, og de to gik saa en Solnedgangstur.

Der var noget meget beroligende ved hendes jævne ustansede Passiar.

XIII.

Han bestemte sig til at tage Frøken Buren med Storm.

Han saa hende sidde alene, uoptaget, i Gyngestolen. Det Blik, hun sendte mod ham, var lokkende, dragende, ventende. Han satte sig ved hendes Side, og endelig fik han hende til at tale om sin Ungdom ude i Kina.

En Timestid sad de saadan og passiarede hyggeligt. Han sørgede for, at Samtalen ikke gik istaa.

Da gik Døren voldsomt op, og Frøken Fremadine brasede ind og erklærede, at det var det dejligste Maaneskin ude.

Han besluttede at forfølge sin Sejr.

Har De ikke Lyst til at gaa ud og se paa Maanen? spurgte han.

Hun sad lidt. Saa sagde hun betænksomt: Lad os gaa.

Men da hun var rejst op, sagde hun til Frøken Fremadine: Gaar De med, Frøken Madsen?

Han havde mest Lyst til at bryde af; men han vidste ikke hvordan, og derfor gik han med.

Han vilde dog i det mindste gaa ved Siden af Frøken Buren; men hvordan han end bar sig ad, altid forstod Frøken Madsen at anbringe sig imellem dem. Hun spurgte ham ud paa alle Leder og Kanter; han var i Krigshumør, værgede sig, afviste hendes Spørgsmaal og gik tilsidst angrebsvis tilværks.

Men hvorfor maa de stakkels Kvinder da ikke lære noget? sagde hun. Synes De da ikke, det var bedre at være gift med en Kvinde, der kunde dele Deres Interesser, end med en, der var ganske uvidende?

Jeg vilde overhovedet kun gifte mig, naar jeg kunde indtræde i et sandt kristeligt Ægteskab, et saadant, hvor det ikke blot var Ret,

men ogsaa Pligt, at give Konen en Omgang to Gange om Ugen.

Saa vil jeg ved Gud ogsaa ønske, De aldrig maa faa en Kone, sagde hun. Men sig mig, hvorfor kan De dog aldrig tale et fornuftigt Ord med mig?

Han var blevet bange for, at hans Paradoxer skulde blive misforstaaede af Frøken Buren, der ikke havde sagt et Ord paa Turen. Saa gik han og grundede lidt.

Pludselig fandt han paa et Middel. Han talte Engelsk til hende og hun svarede. De gik og snakkede sammen, som om de havde været ganske alene derude paa den skinnende Strand.

Han følte sig lettet. Thi det var altsaa blot for at undgaa Snak, at hun havde bedt Frøken Madsen med. At hun var glad ved at gaa her med ham, mens den anden slentrede afsted ved Siden uden at kunne deltage i Samtalen, derom var han overbevist. Og nu var han ogsaa selv glad ved, at hun havde faaet Fremadine med; ti det bevirkede, at de

kunde blive længe paa Stranden, helt indtil Maanen stod ud over Havet.

Da de kom hjem, var der ikke andre oppe end en søvnig Pige og to Mødre.

For at faa Lov at berøre hende, bød han Haanden rundt til Godnat. Han følte, at hun besvarede hans Haandtryk.

XIV.

Har De virkelig ikke været ved Rejrups Strand endnu, Fru Tønnesen? Den bør De se, og netop ved Aftenbelysning. Maa jeg ikke byde Dem min Arm?

Det var halvt i Kaadhed, Erik Skytte sagde disse Ord; men da Tilbudet blev modtaget, var der ikke andet for end at geleide Fruen. Han følte godt, hvor alle Blikke fulgte dem, og han var sig bevidst, hvordan Snakken vilde gaa, naar han og hun var borte.

Hun var som sædvanlig i sit hvide løse Klædebon, uden Hat, men med et brandgult Silkeklæde knyttet om det ravnsorte Haar.

De blev hurtigt Enke, Frue, sagde han, for dog at sige noget.

Min Mand havde ikke Tid til at ligge

heroppe saa længe, svarede hun. Han maatte tilbage til København.

Og De tør nok lade ham gaa alene derinde i Byen med alle dens Fristelser?

Jeg er ikke skinsyg. For mig maa han mere sig saa meget han vil — uden mig — naar han bare kan. Det er for mig en ren Lise at have Ferie. Der burde være en lovbealet Ferie i Ægteskabet, ligesom i Skolen eller andre ubehagelige Steder. — De er vist ikke videre erotisk anlagt?

Hvoraf slutter De det? spurgte han.

De er saa ridderlig mod Damerne, og derfor har jeg lagt Mærke til, Damerne gaar saa trygt med Dem. Jeg har selv haft megen Lyst til at gaa med Dem. Mændene er i Reglen saa ubehagelig paagaende. Hvorfor kan man ikke tale med en Mand som med et Menneske?

De sværmer aabenbart ikke for Naturen, Frue?

Nej, jeg sætter Dannelsen, Kunsten over, sagde hun.

Saa undrer det mig, De kommer herover, sagde han.

En Slags — om jeg saa maa sige — ægteskabelig Ferie, svarede hun. Ligesom Skuespillerne har deres Teaterferie, hvor de er fri for alle Pligter.

Her er Rejrups Strand, sagde han.

Det var en Oase i selve Klitterne, umiddelbart ved Havet, ligesom glemt af Stormene, en Plet med grønne Enge og gule Kornmarker og to pyntelige Gaarde, fuldstændig omgivet og skærmet af høie Klitter.

Han fandt en hvid, blød, rundet Sandmile, og der slog de sig ned, med Udsigt ud over Havet og ind over Aasen.

Det var en endogsaa usædvanlig smuk Sommeraften.

Naar vi skal være ærlige, er dog Dosseringen kønnere, sagde hun. Med Alléerne og alle Lysene og de elektriske Baade og Folk, der spaserer og ikke render Ture som her.

De holder saa meget af København?

Jeg længes bare efter, at det skal blive September, svarede hun.

For Teatrets Skyld?

Jeg elsker Farinelli og Coppelia, alt hvad der er Musik til. Vi faar nok Farinelli iaar — og Coppelia gaar jeg til hver Gang. Det er den dejligste Musik. Saa De Strandby Folk?

Ja.

Syntes De ikke, det var mageløst?

Jo —oh — saadan megen Lighed med Virkeligheden —

Nej, men det var jo netop det. Jeg har da ikke set noget saa kønt herovre som Dekorationerne i Strandby Folk. For Eksempel Stormen. Det var da noget ganske andet end Blæsten her forleden Dag. Der skulde man gaa ud og blive plaskvaad i Regnvejr for at se Vesterhavet i Oprør. Og hvad saa De saa? Noget graat Vand og hele Tiden det samme. Men paa Teatret sad De lunt og tørt, og saa blev det godt Vejr paa mindre end ti Minutter med Solskin og drivende

Skyer. Og saa peb og tudede Vinden. Hørte De noget til, at Vinden peb og tudede her i forrige Uge?

De er meget begejstret for Teatret? sagde han.

Jeg er en ærlig Natur, svarede hun, og det er nu min Mening. Jeg har ogsaa tænkt paa at gaa til Scenen.

Saa? hvad siger Deres Mand til det?

Hun strakte sig i sin hele Længde paa Sandets Skraaning. Den folderige Dragt viste tydelig Legemets Omrids. Hun havde lagt Hænderne op under Hovedet, hvorved Ærmerne var gledet tilbage og havde blottet Armene til over Albuen. Hendes sorte Øjne saa paa ham, der sad tæt ved hende.

Min Mand vil gerne, sagde hun. Jeg har læst med et Par af vore dygtigste, og de siger, jeg har Talent. Men desværre har jeg saadan en daarlig Hukommelse.

Skade, sagde han. De vilde tage Dem storartet ud paa Scenen. Kun bliver det maaske lidt vanskeligt paa en Scene, hvor

der er tolv Primadonnaer, der gaar hinanden i Vejen, der at blive den trettende.

Hendes Legeme tegnede sig tydeligere og tydeligere i Solnedgangsskæret. Hun laa paa Ryggen og stirrede op mod den blaa Himmel, som om alle hendes Tanker var i den.

Jeg fik nok min Plads. Jeg vilde spille de forfulgte stolte ædle rene kyske Kvinder, Marie Stuart, Valborg, Imogen. De ligger min Natur nærmest. Saa lidt Erotik som mulig — det er min Natur.

Saa—aah?

Det er ikke, fordi jeg fordømmer Erotik — hos andre; naar jeg blot maa være fri. Jeg har været gift to Gange, saa jeg har faaet min Lyst styret. Jeg er skilt — det er jo alle Mennesker i vore Dage. Men det var ikke min Skyld. Min Mand var en Ven af min Mand — af min nuværende Mand. Han var Læge. Vi boede ude paa Landet — det vil sige i Ordrup. Vi havde det virkelig saa hyggeligt. Vi havde ingen Børn.

Jeg havde egentlig ikke brudt mig saa meget om ham, da jeg tog ham. Men De ved ikke, hvor Mænd kan plage En, naar de er forelskede. Sommetider ogsaa, naar de ikke er forelskede. Saa gav jeg efter. Jeg havde heller intet Hjem. Og mit Talent var jeg ikke sikker paa. Men det vilde min Mand — min første Mand heller ikke høre noget om. Det gik forøvrigt meget bedre, end jeg havde ventet. Jeg kom rigtig til at holde af ham. Da den første Tid var ovre, faldt han i Ro og blev rigtig rar. Saa var det, min Mand kom i Huset hos os — han var jo en god Ven af min Mand. Han skulde skilles. Det var med hans Kones Billigelse, han kom i Huset hos os. Hun vilde nemlig helst have, at han skulde komme tilbage til hende. De havde to Børn, og hun troede, det var saadan en Smule Sindssyge, og saa mente hun, at det var godt for ham at være under stadig Opsigt af en Læge. Han var blevet forelsket i en af sin Kones Veninder, og det var jo absolut nødvendig for ham at faa

hende til Kone. Ellers kunde han umuligt holde ud at leve. Jeg gik og snakkede frem og tilbage med ham for at faa ham fra den Ide. Jeg talte om hans Børn og om, hvor svært det blev for dem, naar de voksede op, og jeg fik ham virkelig overbevist om, at det var blot Indbildning, at han elskede Veninden. Han kom virkelig til at længes efter sin Kone og gjorde Skridt til at genoptage Samlivet med hende. Men nu vilde hun ikke, for nu var hun blevet forlibt i en anden. Og hun satte Himmel og Jord i Bevægelse for at blive skilt. Der stod han. Ti han var virkelig holdt op med at holde af den anden. Men saa kommer en Aften min Mand hjem og vil skilles. Jeg blev jo som himmelfalden, kan De da forstaa. Nu syntes jeg, det var begyndt at gaa saa godt, og vi kunde have det saa hyggeligt, vi tre. Men det skulde nu ikke være saa. Min Mand var blevet forelsket, og han kunde ikke leve, uden han fik Lov til at faa en ny Kone. Ja, der var jo ikke noget at stille op. Vilde jeg

ikke have, at det gode Forhold, som der nu var kommen imellem os, skulde ødelægges, maatte jeg lade ham faa en ny Kone. Vi skiltes som de bedste Venner af Verden, og min Mand hjalp os at dele vore Sager — vi delte alting rigtig saa pænt, om det saa var Potteplanterne — og vi var alle tre lige omhyggelige for, at den ene ikke skulde lukrere paa den andens Bekostning. Min Mand maatte jo leve alene i tre Aar; saa jeg indrettede en rigtig nydelig Ungkarlejlighed for ham. Og min nuværende Mand, ham kunde vi jo ikke have i Huset mere, saa ham maatte jeg ogsaa indrette en Ungkarlejlighed til. Og saa maatte jeg ogsaa selv have Tag over Hovedet. Min Mand skulde give mig en rigtig pæn Understøttelse i de tre Aar. Vi havde det rigtig rart og saas jævnlig og havde mange virkelig fornøjelige smaa Middage sammen. Men nu blev min Mand forelsket i mig, og jo mere der gik af de tre Aar, jo mere forelsket blev han. Tilsidst havde jeg bogstavelig ikke Ro for ham Nat eller Dag.

For at blive fri for hans Overhæng maatte jeg gifte mig med ham. Saadan er det gaaet til, at jeg har maattet gifte mig to Gange, skønt jeg afskyr Erotik.

Mon?

Den døende Dag sænkede sig om hende, som hun laa udstrakt i sin lyse Dragt paa det lyse Sand. Legemet rørte sig ikke; kun Brystet bevægede sig. Halsen var blottet. Hovedet var bøjet tilbage. Den gule Hud skinnede i det svindende Lysskær. Læberne stod let adskilte og viste den røde Tunge og de hvide Tænder. Det var som Aanden, der slap ud gennem Læberne, var synlig. Øjnene var halvt tillukkede, men straaledede gennem de lange sorte Vipper. Hovedet hvilede paa de blottede Arme. Med de hvide Fingre havde hun løst det brandgule Tørklæde, og de sorte Lokker vældede som en Hoben vilde sammenfiltrede Slinger, der længtes efter Frihed, ud over Sandet.

En lang sort Løbebille ilede mellem de blaasorte Haar og det hvide Sand. En

Flagermus svirrede lydløst hen over hende gennem den bløde mørknende Luft.

Der var fuldstændig stille. Kun Havets Skvulp trængte taktfast til dem.

Han laa paa Siden, støttende sig paa den højre Albue.

Han bøjede sig hen imod hende og hviskede: Medusa.

De er en farlig Mand, sagde hun efter et Øjeblik Stilhed.

Jeg? sagde han smilende.

De kan lokke Folk til at sige det, de ikke skulde.

De blev liggende stille en Stund, mens det sidste rødt svandt fra Himlen.

Saa sagde hun: Giv mig Deres Haand — og hjælp mig op.

Hun rejste sig ved hans Hjælp. Han bukkede sig efter det gule Tørklæde og gav hende det. Hun samlede sit Haar og satte det op.

Det længes ogsaa efter sin Frihed, sagde

hun og virrede med Hovedet. Men det maa finde sig i Skik og Brug og lade sig binde.

Da de igen kom ned i Havstokken, bød han hende Armen. Hun tog den. De vandrede længe uden at veksle Ord.

Han følte et let Tryk paa sin Haand.

Hvis jeg var Maler, sagde hun, idet hendes Øjne gled sværmerisk ud over Havet, vilde jeg altid male Bølger. De kommer og gaar, Ingen ved hvorhen eller hvordan. Der er noget kunstnerisk over Bølger. De er som Kunstnersjælen, urolige, uudgrundelige.

Var jeg Maler, sagde han og bøjede sig lidt frem foran hende, vilde jeg male Kvindeøjne — altid Kvindeøjne, dybe, sorte Kvindeøjne — der gav Genskin af Havet ved Stjernelys.

Og er sorte Kvindeøjne saa tiltrækkende da?

De gik videre ved hinandens Side i Tavs-
hed.

De drejede ind gennem Kløften. Der maatte han slippe hendes Arm, thi der var saa smalt mellem Bækken og Klitten. Der

var langt mørkere derinde end ude ved Stranden. Der var et Sted, hvor de maatte springe over Bækken. Han sprang først. Han rakte sin Haand ud, og hun lagde sin i den. Han drog til og hun fløj over mod ham. De stod lige overfor hinanden. Han lagde sin Arm om hendes Skulder. Hun bøjede Hovedet tilbage, lukkede Øjnene halvt og hviskede:

Saa kys mig da. —

Da de to kom hjem, blev der ikke lagt Skjul paa Forundringen over deres Udeblivelse. Direktøren særlig gjorde sig til Tolk derfor.

Erik Skytte svarede: Vi har kigget Stjerner. Det er den tiende August i Aften. Stjernebilledet Medusa var pragtfuldt. Himlen græd gyldne Taarer over det. Tak for Turen, Fru Tønnesen.

Han lettede paa Hatten og gik ind i Stuen.

XV.

Der var Musik.

Frøken Burens Øjne modtog ham, saa snart han traadte ind. Med en Haandbevægelse bad hun ham tage Plads ved Siden af Gyngestolen. Han havde været kold og haft Herredømmet over sig selv i den nys endte Leg. Kampmidlerne var saa grove. En ørkesløs Haands svage Bue gennem Luften betvang ham.

Som han sad, dannede Døraabningen ind til den næste Stue, hvor Instrumentet stod, en Ramme, der udelukkede alle andre end Fru Boldt, der akkompagnerede, og Frk. Steensen, der stod og spillede Violin. Det var et italiensk Stykke, med mange Kunster, hun foredrog, og det lod ham kold.

Da det var færdigt, og der var blevet klappet, sagde Frøken Buren: Vi har opsat vor Rejse i otte Dage.

Skulde De have rejst? spurgte han forundret.

Vidste De ikke det? Imorgen. Vi har bestilt Værelser ved Silkeborg. Men Mama gør altid, hvad jeg beder om.

Han sad lidt i Tavshed. Han maatte kæmpe for ikke at lægge sin Haand paa hendes.

Saa begyndte Spillet igen. Det var Svendens Romance. Han løftede Hovedet og saa over sin Naboerske ind paa den spillende. Hans Øre fyldtes med Vellyd og hans Øjne dvælede ved den slanke, smukke Skikkelse, der stod netop i den allerfordelagtigste Stilling til at ses af ham. Han kunde følge det ranke Legemes bløde Bølgelinier under den bløde lyse uldne Kjole, netop fordi Armene var hævede. Han kunde se, hvor smukt Underarmen var rundet, hvor linde og bøjelige Hænder og Fingre var. Det fine smukke

Hoved med det fyldige løse blonde Haar var bøjet let til Siden og tilbage.

Med Øjne og Øren nød han, og Tanken vanked vide om. Hun spillede flere Stykker, alle fulde af blød Stemning. Hver Gang hun holdt op og der blev klappet, skurrede det i hans Øren, og han syntes, der blev saa tomt. Men begyndte Tonerne, sattes hans Hjerne i Svingninger og Tankerne gik paa Drømmetøgt.

Saa var det forbi. Hun lagde Violinen ned i dens Kasse. Oberstlieutenanten traadte til og oversaglede hende med Komplimenter, den med Vanskelighed tilbageholdte Konversation tog fat med fornyet Kraft.

Rent ved et Tilfælde lagde Erik Skytte sin Haand paa Frøken Burens. Han fjernede den hurtigt, men han saa den Rødme, der fløj over hendes Ansigt.

De holder vist forfærdelig meget af Musik, Hr. Lektor?

Det var Frøken Fremadines Stemme, der vækkede ham.

Jeg kan ikke udstaa Musik, sagde han og rejste sig.

Frk. Steensen havde samlet sine Sager sammen og vilde bære dem bort. Han traadte til og bar Jernnodestolen. Han vilde saa gerne have takket hende for Spillet, men han syntes, at efter alle de Komplimenter, hun havde faaet, vilde hans Ord lyde saa fattige, og han sagde dem ikke.

Men da de stod udenfor hendes Dør, takkede hun ham.

XVI.

Den næste Dag kom han, bevæbnet med Shawl, Pude og Paraply ned til Klitten, for som sædvanlig at dase og sove fra Frokost til Middag. Han saa Frøken Steensen sidde paa en nærliggende Klit med en Bog. Han syntes, det var en gunstig Lejlighed til at sige Tak for Musiken. Saa styrede han hen imod hende. Da han stød, hvor hun sad, kunde han dog ikke faa sig til at sige noget, der kunde ligne Oberstlieutenantens Behagelighed.

Istedet sagde han: Undskyld, jeg forstyrrer. Hvis De vil være alene, skal De blot sige det.

Jeg vil gerne have en Passiar, svarede hun.

Jeg har svoret ikke at lukke en Bog op i Sommerferien, sagde han, og man kan jo ikke gaa hele Dagen.

Lidt efter sagde han: Fru Boldt akkompagnerer meget godt, ikke sandt?

Det ligger i, at hun er et meget fint Menneske, svarede Frøken Steensen.

Kan De dømme Mennesker efter deres Musik? spurgte han.

Jeg tror det, ja, svarede hun. Særlig efter deres Akkompagnement. Hun stiller sig selv i Skygge, og dog blev hendes clair-obscur Spil den Baggrund, paa hvilken min Violin tog sig ud.

Er det blot fordi Musikmennesker er saa lykkelige hurtigt at finde hinanden, eller kender De Fru Boldt?

Af Omtale — og den er kun god, sagde hun.

Hvorfor har Manden gjort hende umyndig, da?

Hun er vist ikke gjort umyndig. Naa, nu forstaar jeg. Hun er barnløs, og derfor

har hun og hendes afdøde Mand baandlagt deres Formue til et stort Legat; og hun selv nøjes med en Del af Renterne. Selv med dem gør hun meget godt. Hun har f. Eks. altid nogle Damer, som trænger til Rekreation, med paa sine Sommerophold.

Han trak paa Skuldrene: Det er vel, som Oberstlieutenanten siger, for at have et Hof omkring sig? Det er vel til hendes egen Glæde?

Man kan ikke glæde andre her i Verden, uden man ogsaa glæder sig selv, svarede hun.

I den brændende Sol laa de der paa Sandet og talte. De gled fra Emne til Emne uden at tvinge sig og uden at stanse. Der var slet intet af, hvad der interesserede ham, som ikke hun kunde følge. Det var ingen seminaristisk Udkrammen af Viden; vidste hun ikke, spurgte hun. Hun havde læst meget og læst godt. Hvad hun vidste og hvad hun ikke vidste, bar i lige Grad Præget af, at hun kom fra et Hjem, hvor Kulturen var gammel i Gaarde, højt æret og selvfølgelig.

Hvad er Klokken? spurgte hun.

Der er et Kvarter til Middag, sagde han bestyrtet. Vi har snakket i halvfemte Time. Og jeg har rent glemt, at Frøken Møller skulde rejse. Det var nu en Skam, at jeg ikke fik sagt Farvel til hende. Hun var meget rar. Mit Bad maa jeg have, men Middagsøvn bliver der nok ikke noget af.

Pas paa, De ikke kommer altfor sent, sagde hun.

Saa skiltes de.

XVII.

De var sent paafærde i Køkkenet, saa han kom tidsnok. Gæsterne var samlede og gnavne. Da han traadte ind, saa han, at alle Blikke var rettede spørgende mod ham. Han søgte Frøken Burens Øjne. De hvilede paa ham. De mindede ham om en ung Geds. Han forstod ikke deres Glans.

Da banede Frøken Fremadine sig Vej fra Sideværelset. I Haanden holdt hun Politiken udslagen. Hun lignede et kælent Rovdyr.

Hr. Lektor, skreg hun, har De set?

Nej, hvad?

Her er en lang Artikel om Dem og om alle Deres Opfindelser og om hvormegen Opsigt, de har gjort i Udlandet.

Blot fordi det var hende, der kom busende, følte han sig ubehagelig berørt.

De tager Fejl, Frøken, det er ikke mig; det er en Fætter.

Der bærer akkurat samme Navn og ogsaa er Lektor ved Landbohøjskolen? kimede hun i.

Et af den Slags Tilfælde, der indtræffer her i Livet, svarede han afvisende, at to Fætttere har samme Navn.

Hun blev højrrøstet ved sit, men de aabnede Døre til Spisesalen afsluttede hendes Ordstrøm overfor ham, og efter Bordet undgik han Selskabet.

Det var dog Dem, der var omtalt i Politiken idag? sagde Frøken Steensen, da han om Aftenen bar hendes Nodestol op for hende.

Ja, sagde han; men naar den Dame siger noget, farer der mig en Djævel i Kroppen.

Derfor kan man godt være baade høflig og sanddru, svarede hun. Tak.

Han havde læst hendes Navn paa Violin-kassen: Irene de Steensen.

Irene? Irene? sagde han til sig selv. Det var jo Navnet, jeg hørte i Drømme. Men det var jo ikke hende.

Han gik ud i fri Luft og ned mod Stranden. Han lagde Vejen gennem Kløften. Som han drejede udenom en fremspringende Mile, skræmmede han to Mennesker op.

Er Stedet da forhekset, tænkte han — eller er det altid saadan i Sommerferien? Det var jo min lille Digterfrue og Kandidaten — og han er forlovet — med Ring paa Fingren og Brev hver Dag!

Erik Skytte var ikke langt fra at blive forarget. Men saa faldt det ham ind, at han havde egentlig nok at gøre med at holde sine egne Garn fra at speges.

Han gik i Havstokken og drømte og tænkte paa Fremtiden. Et hyggeligt, smukt Hjem, hvor han kunde hvile sig ud, hvor en Kvinde tog imod ham med et lyst Smil, naar han var glad, med et opmuntrende Ord, naar

han var modfalden, med en blød Haandsrækning og et sagte Ord, naar han var træt. En Hustru, der kunde dele hans Glæder og Bekymringer, som kunde interessere sig for hans Arbejde og live ham op i hans Fritid, som kunde drage fine og kloge Folk til Huse.

Han drømte Irene Steensen ind i sine Stuer. Han syntes, hun var alt det, en Hustru burde være, naar man havde været gift med hende i nogle Aar. Det var et sødt Behag at være sammen med hende. Men forelsket i hende, opdagede han til sin Forbavselse, var han ikke. Og uden Elskov i de Stuer, han kunde byde hende! Fjerde Sal, smaa Værelser, daarlig Pige, Sparen og Spinken paa alle Kanter. Hvor blev saa Hyggen af, Glæden, de kloge og fine Mennesker? Professor om ti, tyve Aar, paa en nogenledes anstændig Gage, maaske med en stor Familje. Saa var Glansen gaaet af dem begge. Hun forvænt og han fordringsfuld — og ingen af dem Formue.

Giftte sig med en Pengesæk, selv om han var forelsket i hende — eller i den? Var han bleven forelsket i Frøken Buren, om han ikke havde hørt straks, at hun var rig? Hvor meget af Forelskelsen maatte han skrive paa Smilets, hvor meget paa Kronernes Magt? Og hvad laa der saa bag ved Smilet? Endnu havde han ikke opdaget det. Og hvis der nu var lutter Tomhed? Saa varede nok Forelskelsen ikke længe. Og hvad saa? Pengene varede vel — men, huha!

Maanen var kommet op, Luften var saa lys og klar, Bølgerne skvulpede mod Stranden. Jo mere han tænkte paa Frøken Buren, des mere bankede hans Hjerte, des hedere sydede hans Blod. Tænkte han paa Irene Steensen, blev han rolig. Han længtes mod denne, han droges mod hin.

Han gik sig en lang Tur, vandrede sig dødtræt. Ovenpaa det sov han som en Sten.

XVII.

Han behøvede den næste Dag ikke at opsøge Irene Steensen paa en Klit. Umiddelbart efter Frokost gik de sammen ned til Havet.

Var det ikke underligt, sagde han, jeg drømte Deres Fornavn forleden Nat.

Vi er to, der hedder Irene, svarede hun.
Han studsede.

Vidste De ikke, at Frøken Buren hedder det?

Han svarede ikke.

De satte sig paa en Klit, hvorfra de ikke blot havde Overblik, men hvor de kunde ses selv.

I et Par Timer passiarede de. Saa foreslog hun, at han skulde tage sin Middagsøvn.
Han protesterede.

De holder dog af den, smilede hun. For mig skal De ikke genere Dem. Jeg skal holde Fluerne borte.

Der er ingen her i Klitten, sagde han.

Saa meget bedre, sagde hun. — Jeg kan godt underholde mig selv. Sov De kun.

Han lagde sig tilrette. Han tænkte paa, hvor mærkeligt det var, at han kunde ligge saa rolig ved Siden af en Kvinde, han mente, han var forelsket i. Saa rolig havde han ikke været, om Irene Buren havde siddet der.

Men inden han gik videre i sine Betragtninger, var han falden i Søvn. —

Efter Middag saa han Fremadine Madsen staa og tale med Irene Buren.

Han droges hen imod dem.

Tænk Dem, Hr. Lektor, Burens rejser imorgen.

Smilende sagde han: Frøken Buren bliver her en Uge — og saa forlænger hun sit Ophold en Uge til.

Nej, vi rejser virkelig imorgen, sagde Irene Buren.

Han stod ganske forbavset: De havde jo besluttet at blive? Er De saa vægelsindet?

Ja, er det ikke forfærdelig sørgeligt, at de rejser? tog Frk. Fremadine paa Vej.

Vi tror, Vejret bliver daarligt, sagde Irene, uden at smile og uden at løfte Øjnene.

Og saa tager De til Silkeborg? spurgte han.

Nej, vi tager lige hjem. Jeg har foreslaaet Moder det, og — —

Mama gør alt, hvad De ønsker, fortsatte han. Jeg synes, De skulde blive og se Vejret an. Der er ingen Udsigt til Forandring.

Nu kan det ikke forandres, sagde hun. Kufferterne er pakkede.

De kan pakkes ud igen. Jeg skal pakke dem ud, og jeg lover at pakke dem igen om otte Dage. Jeg pakker en Damekuffert storartet, vedblev han.

Lektoren forstaar at behandle Damer, sagde Frøken Fremadine. Hvor det dog er sørgeligt, at de ikke bliver, tog hun paa Vej.

Lad os to rigtig inderlig bede, at de vil blive.

Erik Skytte følte sig ubehagelig berørt ved hendes hæsblesende Iver.

Jeg er ikke vant til at bede, sagde han kort.

Saa gik han. Hun skulde dog ikke tro, han havde gjort Kur til hendes Penge.

Han gik hen til Irene Steensen og opfordrede hende til at gaa med op paa Ekkehøjen.

Irene Buren saa langelig efter ham. Derpaa gik hun ind paa sit Værelse og pakkede sin Kuffert.

XVIII.

Han kom som sædvanlig sent hjem til Te. Efter at have drukket, gik han gennem Dagligstuen. Der sad paa en Chaiselongue Fremadine Madsen tæt klynget ind til Irene Buren. Al Bevægelsen og Ophidselsen var aabenbart paa den førstes Side.

Han kunde ikke bekvemme sig til at gaa hen til dem. Han følte jo nok, at det var ikke for Vejrets Skyld, hun rejste. Han skulde ikke være paatrængende. Derfor forsvandt han ind i Billardværelset, hvor der som altid var Liv og Støj.

Her traf han igen Frøken Steensen.

Ved Halvellevetiden kom Fru Buren og hendes Datter paa deres Afskedsrunde ind i den Stue. Fruen sagde umaadelig venlig

Farvel. Da Irene gav ham Haanden, beholdt han den lidt i sin; han følte en stærk Lyst til at drage hende til sig. Hendes Haandtryk var tydelig nok et Svar paa hans. Han saa skarpt paa hende. Hendes Bryst bevægede sig, hendes Smil lagde sig om Munden, hun saa med et Par store smilende Øjne paa ham.

Han slap hendes Haand. Han fulgte hende med Blikket, da hun gik. Han var den sidste, hun trykkede i Haanden. De andre hilste hun paa med en Bøjning.

XIX.

Han kunde ikke falde i Søvn. Det Haandtryk blev han ved at føle. Hvad betød det? Og hvad betød det, at hun flygtede for ham? Ti at hun flygtede, derom kunde han ikke tvivle.

Havde han været dum? Hvor han havde været dum! Han skulde have holdt hende fast, og han kunde have gjort det. Hvordan skulde han gøre sin Dumhed god igen? Havde han blot haft hende otte Dage til, havde han kunnet lære hende at kende. Nu havde han ladet sig Lejligheden slippe af Hænderne, og hvordan kom den igen? Staa op Klokken halvfem for at sige Farvel? Var det nogen Nytte til? Han kunde jo dog ikke fri. Men han kunde gøre sig latterlig. Aah!

der var jo Ingen, der saa det. Tjenestefolkene? Sladder over hele Linjen. Fri — det var heller ikke Mening. Han kendte hende ikke nok endnu — kendte hende slet ikke. Skønt, behøvedes det? var det nogen Nytte til? var det muligt?

Hvad skulde han give som Grund til at være staaet op? hvad skulde han sige til hende? Aah! han fandt vel Lejlighed til at blive alene med hende et Minut, til at sige ganske sagte til hende: Remember me!

Han laa og blev ved at sige til sig selv: Remember me!

Maanen var staaet op og fyldte hans Værelse med Lys. Der kunde ikke være Tale om at sove. Han laa og tænkte paa hende, paa Afskeden, paa sin Dumhed, paa Fremadine Madsen, og paa Muligheden af at bede hende om ikke at glemme ham.

Da mindedes han en lille Bæk, der løb gennem Sandet, og et Sted ved den, hvor der voksede mange Blomster, især store frodige blaa Forglemmigej. Han vilde staa op

og plukke en Buket og give hende den. Saa vilde han se, om hun forstod.

Luften var saa lys og stille, men kold; Himlen var hvidblaa, og hist og her sad der en mat Stjerne saa stor som et Knappenaals-hoved. Duggen laa som en Skede om alle Græsblade og saa næsten ud som Rim. Han fik vaade Fødder for at naa Blomsterne.

Saa drev han ned til Stranden. Han følte, han kunde dog ikke sove.

Han morede sig med at lege med det skinnende skummende Skvulp, der var som Kvinder, lokkende og vigende.

Da saa han ud fra Kløften komme en høj hvid Skikkelse. Den stansede et Øjeblik. Saa styrede den hen imod ham. Maanen lagde en regnbufarvet Linje helt om den.

Han blev underlig betaget.

Er det Dem, Fru Tønnesen? udbrød han forbavset, da Skikkelsen kom ganske nær.

Jeg laa og kunde ikke sove, sagde hun. Saa hørte jeg dig — jeg kunde kende dine Skridt — og jeg hørte dig lukke Forstu-

døren op — jeg saa ud ad Vinduet. Du gik til Havet. — Lad mig gaa med dig.

Han var meget forlegen. Han fik sine Forglemmigej stukket ned i en Jakkelomme. Han vilde dog ikke staa hende til Regnskab for, at han plukkede Blomster ved Nattetid.

Hun tog hans Arm.

Lad os gaa, sagde hun.

Han fulgte viljeløs med.

Hvorfor kunde Du ikke sove? Tænkte Du paa mig?

Hun trykkede sig ind imod ham. Han smilede til hende. Saa kunde hun tro, hvad hun vilde.

Kan vi ikke nok sige Du til hinanden?

Gaar det an? sagde han. Hvad vil Folk sige?

Nej, naar vi er alene, hviskede hun. Dig elsker jeg.

De gik lidt sammen uden at tale.

Hvor det dog er en dejlig Nat, sagde hun. Jeg havde aldrig troet, at Maaneskin ved Havet kunde være saa smukt.

Det er, fordi Du er i Stemning, sagde han.

Ja, svarede hun. Saadan en Stemning var der ogsaa over Forspillet i Anna Bryde, kan Du huske? Men jeg kunde ikke lide Stykket forresten; for hun var dog ikke helt uskyldig.

Han vendte Ansigtet den anden Vej.

Det er dejligt at gaa her, fortsatte hun. Det er meget bedre end at sove. Jeg er kommet herop for at komme til at sove. Jeg skal være meget i Luften og bade. Aah, skal vi ikke tage et Bad?

Nu? I denne Kulde?

Jeg fryser ikke, sagde hun. Jeg er saa hed. Lad os, hvad? Som i Ada Wilde — jeg elsker den Bog. Vi er ganske alene paa Stranden. Jeg skulde danse for dig i Maaneskinnet som en Elverpige.

Ikke iaften, Kære, sagde han. Det er alt for koldt.

Du har aldrig set mig danse paa Stranden? sagde hun. Naar jeg er glad, saa dan-

ser jeg paa Stranden, uden Strømper og Sko — ligesom nu.

Han saa ned. Hendes Fødder var blottede,

Om man altid kunde gaa med bare Fødder, ligesom Trilby eller Mignon.

Er Du gaaet saadan herved? spurgte han.

Aah, det gør ingenting, svarede hun. Da jeg saa dig, fik jeg kun Tid til at kaste en Kjole om mig.

Han blev mere og mere uhyggelig tilmode.

Kom, lad os gaa hjem, sagde han.

Lad os! udbrød hun. Hjem gennem Kløften.

Nej, ad Vejen, sagde han.

Hun slap hans Arm og løb hen ad Stranden. Hendes lange Haar hang udslaet.

Nej, gennem Kløften! raabte hun og dansede for ham i Maaneskinnet.

Han løb efter hende og fangede hende ind. Han følte, hun havde talt sandt med Hensyn til sin Dragt.

Vi gaar ad Vejen, sagde han bestemt.

Ad Kløften, bad hun indsmigrende. Den er saa romantisk, med alle Krumningerne og de dunkle Steder og de brede bløde Miler.

Han var fast bestemt paa ikke at gaa den Vej.

Ad Vejen naar vi hurtigere hjem, sagde han.

Det har Du Ret i, sagde hun og tog hans Arm igen.

Om Du blev syg, sagde han, efter dette, det kunde blive en net Historie. Hvad kunde Du ikke sige i Vildelse?

Hun jog paa for at komme tilbage. Ganske sagte lukkede han Forstuedøren efter dem og drejede Nøglen to Gange om.

Der var fuldstændig mørkt. Hun ledte efter hans Haand, og da hun havde fundet den, vilde hun drage ham med. Kom, hviskede hun.

Han stod tvivlraadig.

Følg med, bad hun.

Husk, det er omtrent Morgen, sagde han.

Der skal nogen rejse, saa Folkene skal tidlig op. Vi maa skilles nu. Vær nu besindig og gaa til Ro.

Giv mig i det mindste et Kys, bad hun.

Han nænnede ikke at sige nej og haabede ogsaa at slippe hende, saa han indvilgede. Lidt vanskeligt havde han dog ved at faa hende til at gaa.

God Nat, sagde han.

XX.

Hans Værelse var stadig fyldt med Maanelyset, og han turde ikke lukke det ude; ti saa vilde han ikke vaagne ved Daggry, hvis han faldt isøvn.

Hans Længsel efter at se Irene Buren var kun blevet stærkere. Han var blevet end mere aarvaagen og laa og tumlede med mange Planer til sin Sammenkomst med hende om Morgenen. Pludselig mindedes han sine Forglemmigej. Han stod op, satte dem i Vand, gik i Seng og sov øjeblikkelig ind.

Han vaagnede med et Sæt. Det var højlys Dag. Saa var det altsaa for sent. Han sendte en Forbandelse efter Fru Tønnesen. Da han saa paa Uret, viste det tyve Minuter i fem. Det kunde naas. I en lynende Fart

i Klæderne. Den lille blaa Buket tog han med ned og lagde den i Forstuen, hvor Kufferterne stod. Vognen var endnu ikke for Døren.

I Spisesalen var Damerne ved Kaffen. Han blev ikke modtaget med Forbavselse, men som om han havde været ventet. Den unge Pige saa nydelig ud i sin graa Rejsedragt. Naar han fæstede sine Øjne paa hende, rødmede hun.

Vi fortryder næsten, sagde Fruen, at vi skal rejse. Vejret tegner jo til at blive godt.

Han foreslog selvfølgelig, at de skulde blive.

Fruen svarede, at hun syntes ikke godt, de kunde nu, de var kommen saa vidt.

Han søgte at bevise, at det kunde de jo saa godt, og han havde en Følelse af, at Irene begyndte at vakle, da Døren gik op og Frøken Fremadine Madsen traadte ind.

Han kunde have myrdet hende i det Øjeblik. Hvor han hadede det Kvindfolk. Han vidste, at Spillet var tabt.

Hun udstødte høje Veklager over, at de to Damer maatte rejse. Han tav stille, og Stemningen var trykket.

Han lod sine Forglemmigej ligge paa Spejlkonsollen i Forstuen. I Travlheden var der Ingen, der bemærkede dem.

Ude ved Vognen havde han den Tilfredsstillelse, at Frk. Fremadine ikke fik Lov at kysse Irene til Afsked. Han fik det sidste kraftige Haandtryk, og deres Øjne hvilede et Sekund i hinandens.

Derpaa rullede Vognen bort.

Hvor det er sørgeligt, at de rejste, udbrød Frøken Fremadine.

Vi er saamænd nok foruden dem, svarede han.

Vil De da ikke savne dem? spurgte hun forarget og forbavset.

Nøh, virrede han med Hovedet.

Det mener De ikke. Hvorfor kom De da herved?

For at faa en Kop Kaffe, svarede han. Det var et Maaltid tjent.

De var komne ind i Forstuen.

Skulde Frøken Buren ikke have haft de Forglemmigejer? spurgte hun.

Det ved jeg ikke, sagde han. De er ikke mine.

Maa jeg have dem?

For mig gerne. De er ikke mine.

Hvorfor er De altid saa grusom imod mig, Hr. Lektor?

Jeg? Fordi jeg elsker Dem. Men nu skal jeg op og have mig en Lur oven paa den Kop Kaffe. God Morgen.

XXI.

Lektoren har været borte hele Dagen, sagde Fru Thæge ved Aftensbordet.

Ja, jeg har gaaet en lang Tur. Jeg har været i Stokken, svarede han.

Er det ikke meget langt?

Aah jo. Det er fem Mil; men et langt Stykke er Stranden ikke gangbar, saa jeg maatte gaa ind gennem Klitterne.

Saa maa De være træt?

Det var derfor, jeg gik. Jeg ønskede at blive træt, svarede han.

Det var maaske Grunden til, at De var saa tidlig oppe? spurgte hun.

Naa, har det ogsaa rygtedes? Her vides nok alt.

Oberstlieutenanten lænede sig frem over

Bordet: Hvor der brænder en Flamme, der ses Røgen.

Jeg vidste, der var Kaffe at faa, derfor stod jeg op, sagde han kort.

Og De var ganske alene?

Ja, jeg havde desværre Ingen at gaa med.

Holder De af saadan at gaa ene?

Det er ikke altid, man kan gøre, hvad man vil her i Livet. Det er nu min Skæbne.

Det afhænger dog af Dem selv at forandre den.

Han trak paa Skuldrene.

De skulde nu gifte Dem, Hr. Lektor, før det bliver for sent at vrage.

Jeg skulde dog først have En at gifte mig med.

Det er nok Ulykken for Lektoren, at han helst vilde tage en to tre Stykker, sagde Oberstlieutenanten.

Jeg er bange for at brænde mig, lo Erik Skytte.

Det gør man kun, naar man famler ved

det, sagde Oberstlieutenanten. Man skal gribe hurtig og fast, ligesom om en Nelde.

Og De vilde faa det meget bedre, naar De var gift, vedblev Fru Thæge.

Med Nælden?

Nej, med en sød ung Pige. Der er mange. Saadan en stakkels gammel Pebersvend er dog et ulykkeligt Væsen.

Og en Ægtemand?

Er De ogsaa skeptisk overfor Ægteskabet? spurgte hun lidt harmfuld. Naar De nu ser Dem om blandt alle disse Mennesker her, er der saa et eneste Par, som De vilde anse for at være ulykkelig gift?

Jeg kan ikke granske Hjerter og Nyrrer, svarede han.

Nej, men naar De nu skulde dømme fra, hvad De ser? Der er nu for Eksempel Tønnesens?

Det gav et Sæt i ham: Tønnesens?

Ja, der har De da et lykkeligt Par. Ja, hun er maaske noget nervøs, fordi hun sover daarligt, og saa lidt anderledes end andre

Mennesker. Men De skulde have set idag, Manden kom ganske overraskende — en meget net Mand — han havde ikke kunnet holde ud at være længere borte fra sin Kone. De skulde have set hans Henrykkelse over at træffe hende.

Var hun ogsaa henrykt? spurgte Erik Skytte.

De siger det saa underligt. Hvorfor skulde hun ikke være det?

Nej, hvorfor skulde hun ikke være det? gentog han. Jeg spurgte blot.

Nej, De insinuerede, og det er stygt. Hvis De ikke tror, at de to Mennesker er glade ved hinanden, er der intet Udkomme med Dem. Han har ikke veget fra hendes Side. Skinsyg synes han ogsaa at være.

Naa, der er dog lidt Malurt i Bægret, lo Erik.

Det er godt, at Manden er lidt skinsyg, fortsatte Fru Thæge. Det var kun lidt. Han kunde ikke lide, at hun soppede.

Han kunde ikke unde Andre at se hendes Fødder! Herregud, hvis det var det værste?

Gud, ved De noget, hvad? spurgte hun umaadelig nysgerrig.

Jeg? Nej, jeg ved ingenting. Hvad skulde der være at vide?

Nej, jeg vil saa gerne tro det bedste om Folk, sagde Fruen; men hvis der var noget.

Saa vilde De gerne vide? fortsatte han. Men jeg ser ikke Tønnesens.

De er aabenbart ikke kommen hjem endnu, svarede Fruen.

Ak, de sværmer i Klitterne ved Stjerne-skin, sagde han. Lever deres første Kærlig-heds Dage om igen.

Hør, De ved noget, sig mig det, bad Fruen.

Nej, hvad skulde jeg vide? Jeg mener blot, det var et uheldigt Par at bruge som Opmuntring til at indtræde i Ægtestanden. De har begge været skilt.

Det er et lille Uheld, de har haft, det er

saa almindeligt nuomstunder. Men nu er de lykkelige.

Jeg skal altsaa først have det lille Uheld, før jeg blev lykkelig?

De er aldeles utaalelig, Hr. Lektor. Men nu de andre Ægtepar her? Professorens, det er da et nydeligt Par?

Har De hørt ham klage over, hvor mange Penge hans Kone bruger? Han er ødelagt af Arbejde for at skaffe dem. Og saa se Grossererens derovre med en Række Børn, en pukkelrygget og en saa godt som Idiot og en kirtelsvag — og Forældrene dog meget nette.

Saadan noget maa man ikke tænke over, sagde Fruen.

Saadan noget bør man tænke over.

Oberstlieutenanten bøjede sig frem og spøjte: Frøken Fremadine Madsen var maaske den rette?

Erik Skytte hviskede: Hun er den eneste, jeg har erklæret min Kærlighed.

Oberstlieutenanten lo: Og hvad blev Svaret?

Jeg afventede det ikke, sagde Erik Skytte.

Nu bliver De utaalelig, Hr. Lektor, sagde Fruen og rejste sig fra Bordet. Vel komme.

XXII.

Der kom et Par Dages Storm med Regn. De blev Signalet til Opbrud for mange Gæster, saa Værtens Humør formørkedes. Men det bragte de tilbageblivende nærmere sammen. Efter Uvejret blev det dejligt klart blikstille, Solen skinnede hele Dagen fra en skyfri Himmel, Havet laa som en blank Flade af lysblaa Olie, Sandet blev hvidt og tørt flere Tommer dybt. Nætterne var ravnsorte med funklende store Stjerner.

Kun een Ubehagelighed var der, de mange smaa drilske Koler afluer, der kriblede paa Ansigt, Hals og Hænder og ikke var til at flygte for og betog En enhver Tanke om Middagssøvn.

Men dertil trængte Erik Skytte heller ikke.

Siden sin sorgfri Ungdom havde han ikke følt sig saa let som i denne Sommerferie. En stor Del af Tiden var han sammen med Irene Steensen, og det forekom ham, at Livet var saa blødt og let at leve. Hver Dag opdagede han ny Fuldkommenheder hos hende, uden at nogen af de kendte svandt. Saa han hende, sad han nær eller gik han ved hendes Side, følte han et Velvære, han syntes, han aldrig havde kendt. Var han fra hende og han spurgte sig selv, om han da var forelsket i hende, saa han ikke hendes Billede længere; da fortrængtes det straks af Irene Burens, der med sit uudgrundelige Smil satte hans Blod i Kog. Aldrig slog hans Hjerte et Slag ud over det normale, fordi han var i Irene Steensens Selskab.

Mod Fru Tønnesen var han høflig, ikke kold og frastødende, ikke intim og venskabelig. Han søgte hende ikke og de talte ikke paa Tomandschaand. Han følte sig saa rolig ved dette Forhold. Og dog beroede det hverken paa hans eller hendes Vilje, men

paa Fuldmægtig Tønnesens, ti denne tillod dem ikke at være sammen et Øjeblik, vaagede skinsygt over dem begge, som om han frygtede. Hans Øjne hang ved hans Kone, og han lod hende ikke af Syne. Helst slap han ikke engang hendes Haand, men ligesom bandt hende til sig.

Erik Skyttes Følelser overfor Fremadine Madsen var blevne blidere, efterat han havde erfaret, hvordan hun havde taget sig af et halvvoxent Pigebarn, en Datter af en Fisker, som havde faaet et Glasskaar op i Foden. Barnet gik omkring i det fattige Hjem uden Røgt og Pleje, og Foden blev tyk og gul og sort. Der var blandt Badegæsterne Harme mod Forældrene, fordi de ikke gjorde noget for Barnet; men Frk. Fremadine vaskede Pigens Fod, forbandt den, lejede Vogn og kørte hende til Lægen og paasaa senere, at Lægens Forskrifter overholdtes. Dette vandt Erik Skyttes Hjerte halvt. Men da han hørte, at hendes Ferie var forbi og hun skulde rejse til København, blev han grebet af en

meningsløs Angst, for at hun skulde besøge og se Irene Buren før ham, og han besluttede at rejse Dagen efter hende.

Nu kom disse Dage, hvor han efter hver Frokost sagde Farvel til de fleste Gæster, for saa at blive let ud til Middag, naar man traf ham ved Bordet.

Hver Morgen var han fast opsat paa at rejse. Men naar saa efter Frokost alle Gæsterne gik til Stranden eller paa deres Værelser for at sove, blev Irene Steensen for at holde ham med Selskab, til Postvognen skulde køre. Saa begyndte han at vakle i sin Beslutning, og han ledte efter Paaskud til at blive. Den ene Dag var det en Artikel i en Avis, den næste var det et Brev, han ikke ventede, der skulde bestemme, om han skulde rejse eller ej. Artiklen var der ikke og Brevet kom ikke. Han blev Dag efter Dag.

Den Dag, han virkelig skulde afsted, vilde Folk ikke sige Farvel til ham.

Og dog maatte han bort enten om Eftermiddagen med Posten for at naa Dampskibet

eller den næste Morgen tidlig og saa køre gennem Landet.

Han valgte Dampskibet, og Irene Steensen udfyldte Ventetiden.

Hans Forbavselse var blandet med Ubehagelighedsfølelser, da han opdagede, at han skulde køre sammen med Fuldmægtig Tønnesen, der lod sin Hustru blive tilbage.

Saa nydelig som han saa Irene Steensen staa der paa Trappen, rank og fin, med Rødmens skydende op i Kinderne, havde han ikke set hende før. Det Øjekast, Fru Tønnesen sendte ham, da hendes Mand vendte Ryggen til for at sætte Bagagen paa Vognen, skar uhyggeligt gennem ham.

Kun de to Kvinder var tilstede ved Afskeden.

Fuldmægtigen var oplivet og elskværdig og vilde gerne tale; men Erik Skytte kunde ikke være indladende mod denne Mand og svarede kun det allernødvendigste. Der blev derfor ingen Samtale af.

Men Erik Skyttes Tanker gik snart til

København og snart tilbage til Badhotellet. Og saa sad han og skammede sig ved at være sammen med den Mand, der sad lige overfor ham. Kunde han ikke slippe for at rejse med ham? En hel Nat paa Dampskibet? Han kunde dog ikke helt undgaa ham, maatte dog i al Fald næste Morgen sige Farvel til ham. Han kunde ikke se ham lige i Øjnene. Kunde han blot finde et Paaskud til at slippe fra ham.

Jo mere han grundede, des mere tænkte han paa Irene, paa hende i København og paa hende ved Havet, og des mere længtes han.

Han vilde vende tilbage blot for at tale med Irene Steensen endnu engang.

Ankommet til den lille Landstation aabnede han sin Kuffert og anstillede en Undersøgelse. Derpaa sagde han ærgerligt:

Saa maa jeg køre tilbage.

Hvad er der ivejen? spurgte Fuldmægtigen.

Det er det, jeg har siddet og tænkt paa

hele Tiden, og De har maaske fundet mig ret uhøflig, svarede Erik Skytte. Men tænk Dem, jeg har glemt et Manuskript i Bordskuffen i mit Værelse.

Kan De ikke telegrafere efter det? sagde Fuldmægtigen. Der var en let mistænksom Skælven i hans Stemme.

Jeg er ikke rolig, før jeg har det i min Haand, sagde Erik Skytte. Det er Maaneders Arbejde. At man ogsaa kan være saa besti-alsk. Nej, jeg maa hellere køre tilbage og tage hjem over Land.

Og han lod, som han var saa optaget af sit Uheld, at han ikke kunde sige Farvel til Fuldmægtigen.

Da han kom tilbage, var Selskabet ved at rejse sig fra Middagsbordet, og der blev megen Latter ved hans Tilsynekomst.

Her har været Graad og Tænders Gnidsel, sagde Oberstlieutenanten, og nu vil der blive stor Fryd.

Jeg vidste, De vilde komme igen, sagde Fru Tønnesen, der stod høj og rank og hvid

med de sorte funklende Øjne sviende ind i ham.

Aarsagen er saamænd en meget sørgelig Glemsomhed hos mig, sagde Erik Skytte. Jeg har ladet et vigtigt Manuskript ligge i min Bordskuffe. Jeg haaber, det er der endnu.

De kunde jo have faaet det sendt efter Dem, sagde Direktøren højt.

Jeg havde ikke Ro, før jeg saa, om det var der, svarede han og løb op paa sit Værelse.

Lidt efter kom han ned igen med det.

Man finder, hvad man søger, sagde han, idet han holdt en lille Rulle op.

Sgu ikke altid, sagde Direktøren. Der er da En, De ikke vil finde her — et af Deres Ofre. Een ung Pige er da gaaet ud at drukne sig for Deres Skyld.

Er hun blevet fisket op?

Nej, for hun besørger det to tre Mil herfra, lo Direktøren.

Hvad mener De egentlig?

Ja, se, hvor Deres Samvittighed slaar

Dem. Frøken Steensen er i Eftermiddags gaaet til Stokken — og kommer først igen imorgen Aften, mente hun. Sagde jeg ikke, at man finder ikke altid, hvad man søger?

Erik Skytte svarede saa rolig, han kunde: Den Tur har Frøken Steensen jo talt om i flere Dage.

Men først i Eftermiddag trængte hun til Ensomhed. De er sgu et stort Fæ, Lektor, med al Deres Begavelse. Vil De med over at have et Slag Kegler — eller tror De, De kan finde Trøst i Deres Manuskript?

Han gik omkring, ene, og var misfornøjet med sig selv, over sin Dumhed ikke at have grebet til, da han kunde, over sin Mangel paa Beslutsomhed, over sin evige Handlen paa Impulser, saa han ikke opnaaede andet end at blamere sig selv og andre. Ti hvad vilde han her egentlig? Det vidste han jo ikke selv.

Han stod nede i Havstokken og saa ud over Havet. Mørket var faldet paa.

Det er som i Hedda Gabler — vækkede

Fru Tønnesens Stemme ham af hans Drømmerier — der mistede han ogsaa et Manuskript. Men jeg vilde ikke have gjort som Hedda — jeg kan ikke lide Hedda; hun var baade falsk og grusom; jeg kan ikke lide Uærlighed; naar et Menneske lyver for mig, saa tror jeg det ikke; for det var jo da for Manuskriptet, Du kom tilbage, var det ikke?

Hvad vilde Du have gjort med Manuskriptet, om Du havde fundet det? sagde han undvigende.

Jeg vilde ikke have brændt det, svarede hun i vild Ekstase. Jeg vilde have gemt det som et Pant paa din Kærlighed. Ti det var jo kun et Paaskud? Du havde ikke virkelig glemmt det? Du kom tilbage, fordi Du vidste, at jeg nu var fri? Du kom ikke for den anden Kvindes Skyld, vel?

Han ærgrede sig over, at han ikke kunde være brutal mod Kvinder.

XXIII.

Erik Skytte var kommet hjem. Der havde ophobet sig en Mængde Arbejde til ham, og han styrtede sig lige paa Hovedet deri. Han følte sig saa frisk og stærk ovenpaa sin Ferie. Men hvor han gik og stod, hvad han foretog sig, om han sad og stirrede paa Bøgernes Bogstaver eller han belærte unge Dyr læger eller han var beskæftiget i Laboratoriet, altid dukkede to Pigeansigter frem, og saa brast Udviklingens Traad et Øjeblik for ham.

Allerværst blev det, naar han gik sin Tur i Skumringen. Ti hvorsomhelst han vandrede om paa Villavejene eller langs Søerne eller paa Langelinje eller i Parkerne, overalt mødte han unge Mænd og Kvinder, der gik tæt ind til hinanden, eller saa han paa hver Bænk

et Par sidde i fortrolig Samtale eller i øm Tavshed. Han syntes, han var det ensomste Menneske i København, den eneste, der ikke havde en Ven hos sig om Kvælden. Slægt havde han lidt af, Ingen der stod ham nær. Vennerne fra Ungdomsaarene var han vokset fra, og i Kampens og Arbejdets Aar havde han ikke haft Raad til en saadan Overdaadighed som at skaffe sig ny.

Derfor misundte han alle de mange Par, han mødte, misundte Unge og Gamle, blot de var to, der gik eller sad sammen. Og saa steg de to Pigeansigter frem i Mørket og bad ham vælge. Men han kunde ikke vælge. Ti hans Sanser drog ham mod den ene og hans Forstand mod den anden, og han kunde ikke træffe en Afgørelse. Ti der stod altid dette uudgrundelige Smil, lokkende, lovende, skræmmende. Og selv om han kunde bestemme sig, hvad saa? Komme til den ene og sige: Her er jeg. Jeg har ingenting og Du har saa meget — vil Du have mig til Mand? Og saa Familien eller hun

selv — thi han vidste jo slet ikke, hvad der laa bag ved det forunderlige Smil — sagde: Ja, men Ægteskabskontrakt. Saa blev han sin Kones Mand, sad paa hendes fine Møbler, kørte maaske i hendes elegante Ekvipage. Aldrig underskrev han en Ægteskabskontrakt. Han vilde ikke være sin Kones Mand. Men han kunde jo ikke byde hende et Hjem, saadan som hun maatte kunne forlange det. Hvordan han saa paa det, maatte han blive afhængig af hende. Det vilde være Prisen for at udfinde, hvad der var bag Smilet.

Og den anden Irene? Havde han et Hjem at byde hende? Men det kunde han vel faa. Hun havde netop alt det, som en Moder vilde ønske, hendes Søns Hustru skulde have — den ene ubestemmelige Ting manglede hun, som vilde drage Sønnen mest. Det var altid med Fornuften, han tænkte paa hende.

XXIV.

En Aften han kom hjem fra en Spasere-
tur, hvor han havde drømt og længtes og
grublet, fandt han et Brev. Udskriften var
skrevet med en elegant engelsk Haand. Under
Brevet stod Hilda Tønnesen.

Hans første Indskydelse var at rive det i
Stykker ulæst. Han sad en lille Stund med
det i Haanden; saa læste han:

Jeg er kommet hjem til Hus og Ren-
gøring. Egentlig skulde jeg hænge Gardiner
op; men jeg lader Rengøringskonen vente,
for at sætte mig ned at tale med dig, for at
fortælle dig, hvor jeg længes, længes efter
det vide blaa Hav, efter den hvide brede
Strand, efter den høje rene Himmel, efter de

vilde Klitter, hvor vi havde det saa godt, saa godt.

Her er saa trangt, min Ven, saa trangt for en Sjæl, der trænger til frie store Forhold. Om jeg fra Scenen, der betyder Verden, kunde tolke mine Følelser — ak, min Ven! men det er mig jo forment paa Grund af min daarlige Hukommelse. Jeg kan spille en Rolle, jeg kan ikke lære den.

Livet har lært mig at spille Komædie, saa Ingen aner, hvad der gærer i mig. Ellers kunde jeg jo heller ikke bære dette. Min Mand overhænger mig med sin Elskov og plager mig med sin urimelige, meningsløse Skinskyge. Ti han aner intet, kan intet ane. Kunde Du se ind i hans skrækkelige sorte grimme Tanker, oh! Du vilde forfærdes. Jeg, der er en aaben ærlig Natur, lider usigelig under dette ikke at kunne tale, kunne betro mig. Jeg lider ved dette; ti min Mand er saa elskværdig, naar han faar sin Vilje. Han er frygtelig, naar han ikke faar sin Vilje;

men ak, kære Ven, han er ogsaa frygtelig, naar han faar den.

Ægteskabet er dog en Temperamentssag.

Kvinder maa dog have noget udenfor dette materielle Liv at holde sig til, noget bedre at haabe paa, ellers bliver de som svajende Siv. Jeg ved ikke, hvordan de store Kvinder er, dem jeg saa gerne vilde ligne, de færdes ikke i de Kredse, hvor jeg bevæger mig. Men vi andre, vi trænger til noget at holde os til, til et Ideal, til at vende Øjnene opad, for at vi ikke skal synke sammen.

Rengøringskonen bliver utaalmodig. Jeg maa holde op at tale til dig, der saa taalmodig lægger Øre til. Pligten kalder mig, og jeg maa være en fornuftig Kone, hvis og saa længe jeg kan.

Hvis Du ved, hvad det er at længes, da vil Du ikke smile af mig. Jeg læser regelmæssig Ugeskrift for Landmænd. Der ser jeg dit Navn og studerer dine Artikler. Skriv ret ofte, kære Ven.

Send mig nogle Ord poste restante Køb-

magergade til Fru Hilda Stelling; det er mit Ungpigenavn; Du ser, jeg er ærlig, selv hvor jeg tvinges til at bruge Svig. Jeg vil om tre Dage hente dit Brev.

Skriv til din

Hilda Tønnesen.

Nej, Gu' gør jeg ikke nej! var hans første Udbrud, idet han krammede Brevet ned i Lommen.

Men da han havde siddet lidt og læst i det sidste lærde Værk om Tuberkulosen hos Kvæget, tog han Brevet op og læste det om igen. Han fik egentlig lidt ondt af hende og begyndte at overveje frem og tilbage. Det endte med, at han skrev, ikke langt, men tørt og indholdsløst, dog med et Par deltagende Vendinger og nogle Raad om Bøger, hun burde læse i Stedet for hans Landbrugsartikler, samt et Ønske om at faa hende at se paa Scenen — et Brev, som hun rolig kunde have vist Fuldmægtigen.

Han troede, det vilde have afkølet hende.

Men aabenbart læste hun sine egne Følelser ind i det. Han modtog Brev paa Brev, snart ganske korte Billetter, snart Epistler paa flere Ark, altid med Anmodning om endelig at svare poste restante. Han læste dem, trak paa Skuldrene, ærgrede sig og besvarede dem ikke.

XXV.

Ti han havde faaet andet at tænke paa. Han havde faaet to Tilbud, der, om han accepterede et af dem, fuldstændig vilde forandre hans Stilling. Det ene var fra et ny-stiftet dansk Aktieselskab, der vilde benytte hans Kundskaber og udnytte hans Opfindelser mod en, i Sammenligning med hvad han havde, høj Gage. Det andet var en Kaldelse fra den russiske Regering til en Professorplads ved en Landbrugsskole. Det var en sikret Stilling, Ære, Rang, gode Indtægter.

Hvilken af de to Stillinger, han valgte, var han nu en anden Bejler end før. Han kunde byde en Hustru et Hjem, hvad enten det blev hende, der rimeligvis intet andet bragte end sin Klogskab, sin Dygtighed, sit

Tække, eller det blev hende, der bragte sit uigennemtrængelige Smil og sit Guld. Hans Navn, hans Stilling og hans Indtægter vejede vel op imod det sidste.

Han rettede Ryggen og traadte fastere i Gulvet, da han overvejede dette. Der stod for ham blot tilbage at vælge, hvilken af Stillingerne han vilde have. Men det var slet ikke saa let. Ti sæt, han tog den i Rusland, vilde hun saa være villig til at følge med derover, selv om han muligvis fik Statsraadstitel? Og hvis han tog den ved Aktieselskabet, var han saa betrygget imod at miste den?

Det maatte overvejes nøje, og det gjordes bedst paa en Spaseretur.

Hvorfor skulde han nu ogsaa altid stilles saaledes, at han maatte vælge, han, der havde saa svært ved at gribe til? Og han maatte bestemme sig, før han begærede hende til Hustru. Det vilde dog være altfor latterligt at optræde først med Spørgsmaalet om, hvilket af Embederne hun vilde have, og saa til-

byde sig selv. Men hvem af dem skulde han tilbyde Embedet og sig selv? Det var han ikke klar over, og det maatte dog først klares. At han ikke tog fejl, naar han tog Irene Stensen, derom var han overbevist. Men den egentlige Lykke, den han drømte om, og som det var værd at betate et Liv for, var ikke dér. Hos Irene Buren, dér var Lykken, men hvad var der mere?

Pludselig tog han sig rent uvilkaarlig til Hovedet. Han kom til at tænke paa Fru Tønnesen. Nej, hende vilde han ikke bringe i Forbindelse med de to unge Piger. og dog kunde han ikke drive hendes Billede fra sit Sind. For første Gang beskæftigede hun virkelig hans Tanke, uden at hun selv personlig trængte sig paa. Han drev hendes Billede bort, men i Stedet præsenterede sig den lille Digterfrues blonde purrede Hoved.

En Smule Flirt, sagde han til sig selv. Mere var det saamænd ikke. Og dog, hvem ved? Hvem ved noget om Fru Tønnesen? Hvad ved Ægtemanden om hende? Hvor

skyldig er hun? Var det mig, der daarede hende, i Kaadhed — eller var det hende, der lokkede mig?

Han vilde ikke tænke paa hende. Han vilde gaa rask til, gaa fra hende. Naar han ikke besvarede hendes Breve, holdt hun vel op. Det Brev, hun havde fra ham, var ikke farligt; med det kunde hun ikke gøre Skade i hans Ægteskab, selv om han nok kunde tiltro hende Lysten til det.

Hans Ægteskab! men med hvem? Ti han var jo dog slet ikke sikker paa med hvem, og var det saa vist, at hun vilde have ham, hvis han kom uden en god betrygget Stilling? Og hvis han kom med Stillingen, vejede den maaske tungt i Vægtskaalen. Maaske det hele havde været Sommerferiefirt. Maaske de slet ikke kendte ham mere. Fru Thæge havde der i en Maaned underholdt ham hver Dag ved Bordet om sine intimeste Familieforhold, og da han havde hilst hende paa Gaden, havde hun set paa ham, som om han begik en Næsvished.

Aa nej, det troede han nu ikke. Men hvis nu kun den ene af dem var forelsket i ham. Hvorfor skulde vel alle Kvinder pludselig forelske sig i ham? Han havde dog hidtil gaaet ret uforstyrret gennem Verden. Fordi han var blevet lidt berømt? Det brød Kvinder sig vist ikke meget om. Desuden, hvis det var det, var det jo ikke hans Person, der blev elsket, og andet vilde han ikke have.

Men hvordan skulde han faa at vide, hvem af dem, der elskede ham? Ved at spørge? Men om han nu spurgte fejl, skulde han saa spørge den anden?

Jo mere han tænkte, des mere indviklet blev det. Og overvejes maatte det dog.

Han var kommet hjem i sine Stuer.

Da han fik tændt Lys, saa han, at hans Aftensmad var sat ind til ham; Teen stod under en Hætte. Det var Tegn paa, at Familien, han boede hos, var ude.

Hvor han fandt det uhyggeligt at faa Maden serveret paa den Maade paa en sort

Bakke og maatte hugge den i sig alene, i Stedet for at sidde to ved en tyk hvid Dug med Temaskinen paa Bordet. Ti Teen skulde laves inde; dette, at Pigen kogte Te ude i Køkkenet, det skulde han ikke have noget af, naar han fik Hus.

Uf, og saa en skaaret Kop! Han, der hadede skaaret Porcellæn.

Han sad og fantaserede sig ind i et hyggeligt, fint Hjem, her eller i Rusland. Ved Tebordet anbragte han snart den ene Irene, snart den anden.

Nu skal der tages en Bestemmelse, sagde han ganske højt.

I det samme ringede det. Han for sammen ved Lyden. Skulde han gaa ud og lukke op?

Han havde lige længtes efter at være selvanden, og nu frygtede han for at blive forstyrret i sin Ensomhed.

Der blev ringet igen, denne Gang svagt. Han rejste sig og gik ud.

Den sparsommelige Husvært lod Trappen henligge i Mørke.

Han kunde skimte noget højt staa udenfor Døren. Han blev uhyggelig tilmode, grebet af en bange Anelse.

Erik!

Han genkendte Fru Tønnesens Stemme.

Har Du ikke modtaget mine Breve?

Jo, svarede han sagte.

Aa Gudskelov! stønnede hun. Jeg frygtede, de var komne i gale Hænder. Hvorfor har Du ikke svaret?

Han tav.

Erik! Du aner ikke, hvad jeg har lidt for din Skyld. Vil Du lade mig staa udenfor paa Trappen?

Hun havde sat den ene Fod over Tærskelen.

